

WESTERN ROMAN

LASO

CIJENA 5 DIN BROJ 184

TRI NITKOVA

H. S. SHARON

TRI NITKOVA

»Laso« Nova serija 1977.

H. S. Sharon: TRI NITKOVA

Naslov originala: DREI SCHURKEN AUF DEM TRAIL ZUR HÖLLE

(Copyright: Pabel-Verlag, Rastatt)

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Prijevod: Eker-Manolić Marija

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja
NISIP »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i
odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR No-
vinsko revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Za-
greb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1977.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijene za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 10.00, SFRS 2.00, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF
74 00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US \$ 15 00

Uplate na devizni račun: 30101-620-37-32000-256 Privredna banka Zagreb / za
»Vjesnik« /

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata
za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 — 1973. od 28. XI 1973.

I

Za stolom u stražnjem dijelu saluna sjedi šerif Sean Dillon s barskom djevojkom Nelly i promatra tri muškarca za tezgom koji u rukama drže čaše s viskijem.

— Bit će svađe! — prošaputa Nelly, visoka i rasna, crnokosa djevojka u blistavoj crvenoj svilenom haljinu ukrašenoj sitnim staklenim zrcima.

Sean Dillon klimne i ne pogledavši je.

— Ako, dakle, pitaš mene, i on već zaudara poput crvenokošca — reče jedan od trojice muškaraca. Bio je to Ernie Royce, tridesetpetogodišnjak, otrcano odjeven, naborana lica gruba izražaja.

Silas Parrish, njegov ortak iz plinskog logora lovaca na konje, promuklo se nasmije, grune onog trećeg, farmera Laughama, i zapita:

— Jesi li čuo, Laugham? Ernie misli da zaudaraš poput crvenokošca!

— No, zar nije tako? — opet se javi Royce. — Ej, Laugham, to si zacijelo već i sam osjetio!

Kad se šerif Dillon pomaknuo, Nelly stavi ruku na njegovu i prošaputa:

— Ne upliči se! Ti si samo gradski šerif. Lovci na divlje konje i farmeri tebe se uopće ne tiču.

Farmer Laugham odloži čašu. Imao je tek četrdeset i pet godina. Bio je visok i krupan, gustih crnih obrva sraštenih iznad nosa.

Oba lovca na divlje konje malo odstupe i podrugljivo se nasmiješe.

— Još osjećam taj zadah — ustvrdi Royce. — Kako to samo izdržiš, Laugham?

— Svaki dan i svaku noć! — Parrish odmahne glavom. — Ni ja to ne mogu shvatiti!

Šerif Dillon i Nelly vidjeli su da vani, na suncu, stoje farmerova kola. Na kočijaševu je mjestu sjedila Yakima, mlada Indijanka koja je živjela s Laughamom na njegovoj farmi. Dvadesetogodišnja Yakima isticala se krhkim stasom, uskim licem lijepih crta, velikim tamnim očima i dugom crnom kosom. Sjedila je prividno ravnodušno, ali strpljivo i netremice gledajući iznad gradića Idaho Fallsa. Nije se obazirala ni na koga tko je prošao kraj kola i manje-više poluglasno nešto primijetio.

Čini se da ni Laugham nije bio voljan dopustiti da netko vrijeđa

djevojku ili njega, jer mu se lice već smrklo, šake zgrčile, a iz očiju su mu sijevale munje.

Oba lovca na divlje konje, ti stari nitkovi iz planina, s užitkom se nasmiješe, uživajući u svojoj tobožnjoj nadmoći, a Ernie Royce dobaci:

— Da budem sasvim iskren, i ja bih je jednom poveo sobom, ali neprekidno s njome živjeti... ne, to ne mogu ni zamisliti.

— Tada bi zaudarao baš isto tako kao i on.

Parrish se nasmije i ispije piće. Pri tome nije mogao pratiti farmerove kretnje.

Laugham je upravo to i čekao. Jednim se korakom nađe kraj njih dvojice i šakom udari Parrisha u lice. Čaša odleti do ruba tezge i razbije se.

No, Royce je brzo reagirao i snažno udarivši farmera u trbuh.

Farmer se, stenjući, zgrčio. Parrish se nasmije i rine mu koljeno pod bradu. Laugham padne nauznak i pri tome povuče stolicu.

Oba se stara nitkova urlajući bace na njega i počnu ga tući.

Dillon se oslobodi ruku Nellyne i ustane.

— Pustite ih, Seane! — zaklinjući poviče djevojka.

Šerif nije više mario za nju. Udaljio se od stola.

U međuvremenu farmer se ponovo osovio. Podiže najbliži stol i baci ga na oba napadača, ali oni se sagnu i stol ih »preleti«.

Pipničar uplašeno krikne i nestane za tezgom, a stol svom snagom tresne o policu s bocom iza nje. Čaše i boce sručiše se na pipničara koji je rikao, ali zveket stakla nadglasa njegovu dernjavu.

Uto je Sean već bio iza oba lovca na divlje konje. Zgrabio ih je obojicu za šiju i udario njihove glave jednu o drugu. Tada ih odgurne desno i lijevo, a onda ih pusti. Jedan otetura do tezge, drugi lupi o stol. Oba se srušiše na pod i ostadoše ležati.

Plamtećih očiju, razvučenih usana i s divljom mržnjom u blistavim očima farmer stane ispred Seana Dillona.

— Želite li i vi nešto reći protiv djevojke koja živi u mene?

— Ne, Laugham, a zašto i bih?

Laughamove se šake otvore.

— Onda mogu ići, zar ne?

— Da, možete.

Pipničar je, psujući, stresao sa sebe staklo. S police je još tekao viski, a pretinci i tezga bili su prekriveni krhotinama.

Farmer baci pola dolara na bar.

— A što je sa štetom? — ljutito dobaci vlasnik saluna.

— Ja sam se samo branio.

Laugham još jednom pogleda Seana, pa izađe iz saluna. Popevši se na svoja plitka kola, prihvatio je uzde i zapucketao bičem. Konji povukoše. Mlada Indijanka sjedila je pokraj farmera bezizražajna lica.

— Tko će platiti štetu? — jadikujući zapita vlasnik saluna. — Ovi bijednici iz planina i farmeri s brežuljaka nemaju ni novčića u džepovima!

— Mogu jedino strpati te ljude u zatvor — odgovori Sean. — A tada morate vi, u vašem svojstvu mirovnog suca, odlučiti moraju li oni odsjediti u zatvoru za ono što ne mogu platiti.

— Vas to, očito, zabavlja, do vraga!

Vlasniku saluna i mirovnom sucu u Idaho Fallsu zarumenjeli su se obrazi od srdžbe, a sitne su mu oči ljutito blistale.

— Pa što onda hoćete Meekeru?

— Pretražite te lupeže!

Dillon sliježe ramenima, pa pretraži Parrisha i Royceja. U obojice je pronašao četiri dolara i nekoliko centi, koje baci na tezgju.

— No, jesam li rekađ?! — ljutito će vlasnik saluna. — Ovi lopovi iz planina baš ništa nemaju!

Parrish se, stenjući, pomakne.

— Zatvorite ih, šerife, kako bih mogao promisliti! Želim da to bude barem pouka drugima za budućnost. Mislit će, inače, da mi smiju tek tako sve porazbijati!

— Kako hoćete. A sada pripazite na Royceja dok otpremim Parrisha.

Vlasnik saluna izvuče ispod stola otpiljenu sačmaricu i napne oba udarača.

Sean zgrabi Parrisha za otrcani kaput na potiljku i odvuče ga iz saluna.

Na ulici se okupilo nekoliko muškaraca i žena. Neka žena dobaci:

— Prava je sramota za sve nas da on smije dovesti tu crvenokožu djevojku, ovamo u Idaho Falls!

Sean se ni ne osvrnu na te riječi. Odvukao je Parrisha, kojem su se čizme vukle po zemlji, u svoj ured. Bila je to tijesna, bijedno uređena prostorija, zidova od neobrađenih dasaka i s isto takvim namještajem. Dio prostorije bio je odijeljen čvrstom željeznom rešetkom. Iza nje nalazilo se nekoliko drvenih ležaja, posuda za pranje i drveno vedro, a na zidu nekoliko kuka.

Sean otvori ćeliju, dovuče Parrisha unutra, plegne ga na pod i zaključa vrata.

Vrativši se u salun, ugleda Ernija Royceja na podu kako zbunjeno trlja lice. Pred njim je stajao vlasnik saluna, puške uperene u njegovo lice.

— Hajd'mo — promrmlja Sean, uspravi Royceja na noge i odvede ga u ćeliju.

Royce se zapravo istinski osvijestio tek u ćeliji, našavši se sa svojim ortakom koji je sjedio na jednom od drvenih ležaja.

Sean ih je obojicu pretražio... tražio je oružje, a oduzeo im je i municiju kako ne bi pomislili na neku glupost.

— Sramota je za čitav grad što se Indijanci smiju tako slobodno kretati ovuda — siktao je neki oštar ženski glas na ulici. — Ili to, možda, nije točno? Ubili su mi dva sina i oca!

Sean stavi ključ u džep i pogleda svjetinu što se vani skupila.

— Navodno, ta je mlada Indijanka poklonjena Laughamu — objašnjavao je neki muškarac. — Zamislite, oni čak poklanjaju svoju djecu bijelcima! Možda to čine i međusobno, jedno pleme drugome.

— To je baš kao što je bilo i prije rata s crncima, na plantažama — zgražala se neka žena. — Meeker vi se morate pobrinuti da nijedan Indijanac više ne kroči nogom u grad.

Vlasnik saluna, pipničar i mirovni sudac u jednoj osobi, pojavio se pred svojom kućom. U ruci je još držao kratku sačmaricu.

— Budite sretni što je tako! — zasikta. — Možda nas sve to štiti

od napada. Ovako, možemo mirno živjeti s Indijancima! Upravo to bi nam moralo odgovarati.

— Da, tako je — suglasi se neki muškarac. — I ostavite, napokon, farmeru tu djevojku. Ionako nema ništa od života tamo vani.

Sean sjedne za pisači stol od neoobrađenih dasaka i pogleda oba lupeža; sjedil su i trljali glave.

Parrish odjednom ustane, priđe rešetki, prodrma je i premjeri svu njezinu visinu i širinu. Tada se vrati i ponovo sjedne na ležaj.

— Hoće li nam, napokon, reći što će biti s nama? — ljutito zapita stariji zatvorenik. Skinuo je stari šešir, izobličen od znoja, i rukom prošao kroz prorijedenu kosu.

— Vlasnik saluna hoće novac za štetu.

— Kakvu štetu?

Parrish ustane i priđe rešetki.

— Jedan je stol preletio tezgu i mnogo toga porazbijao.

— To je učinio onaj šupljoglavi Laugham.

— Da, onaj s Indijankom! — Parrish potvrdno kimne. — Pa to ste i vi vidjeli, šerife!

— Vi ste počeli svađu. Laugham je samo htio popiti viski.

— Valjda čovjek smije nešto primijetiti! — prigušeno prokune Royce.

— Vi ste počeli svađu, pa morate nadoknaditi štetu. To nije novost.

U tom trenutku vlasnik saluna izađe na ulicu i nešto dovikne okupljenim ljudima. Sean ga uopće nije slušao. Ustao je i promatrao svoj odraz u požutjelom ogledalu što je visjelo pokraj staka za oružje.

Zbog slabog svjetla u prostoriji njegova je svijetla kosa djelovala

tamnije nego što je bila. Sada je to tridesetogodišnjak, visok i plećat. Bio je odjeven u šarenu flanelsku košulju, traperice i kožni kaput. Na prsima mu je bila pričvršćena srebrna zvijezda koja je mutno svjetlucala.

Vlasnik saluna i mirovni sudac uđe u ured, zatvori vrata i nasloni se o njih.

— Ej, Meeker, vama nije u glavi sve u redu, je li? — dovikne Parrish. — Stol je bacio Laugham, onaj zaštitnik crvenokože djevojke! Pa, to se nas ništa ne tiče!

— Vi ste počeli svađu. Hoću pedeset dolara. To je vrlo mala odšteta.

— Prokleti gulikože! — zasikće Royce, okrene se, prošee ćelijom i ponovo sjedne na ležaj.

— Odakle bismo uzeli pedeset dolara?

— To mi je svejedno. Zar nemate konja u vašem logoru?

— Nikakvih koje bismo mogli prodati, samo divlje. Zna li koliko je rada potrebno dok divlje konje tako priviknemo na jahanje da na njima i netko drugi može jahati? Osim toga vojnici danas radije kupuju konje od uzgajivača. S divljim je konjima mnogo teže.

Vlasnik saluna bez ikakva zanimanja pogleda u ćeliju i reče:

— Pokušat ću prodati konja jednog od ove dvojice. I na jednom konju mogu odjahati kući.

— Potpuno je poludio, šerife! — ljutito će Parrish.

— Meni je svejedno — reče Sean — Vi ste sudac, a ne ja.

— Razgovarat ću s konjušarem.

Vlasnik saluna otvori vrata i izađe.

Parrish se okrene.

— Što ti misliš o tome? Tek tako prisvoji jednog od naših konja i zadrži ga za sebe.

— Svaki naš konj vrijedi dva puta po pedeset dolara!

— Nemate li novaca da platite štetu, zašto ste počeli svađu u salunu?

Sean je sjedio zavaljen u stolici iza svog pisaćeg stola. U tom trenutku začuše se koraci. Otvore se vrata i u ured uđe poštanski službenik. Priđe pisaćem stolu i pogleda u čeliju.

— Do vraga, ne zuri tako u mene! — zaurla Parrish. — Ona budala s Indijancima bacila je stol na tezgu, a mi to moramo platiti!

— Ostarjeli ste i ostali glupi — promrmlja poštanski službenik odmahujući glavom. — Neka to shvati kako tko hoće.

Sjeo je na jedan od daščanih stolaca pokraj zida.

— Sa sjevera nije još ništa stiglo, šerife. Sutra ću poslati poštanskog jahača u Green River kako bi novac bio odavde otpremljen. Sjedi na tih osam tisuća dolara kao na vrelom ugljevlju, šerife. To mi možete vjerovati.

— Kakve veze imam ja s time?

— Htio sam samo znati jeste li napisali pismo saveznom šerifu, kao što ste namjeravali. Poštanski jahač ga, onda, može ponijeti sa sobom.

— Oh, da! Ne, pismo još nisam ni počeo. To je samo rutinska prijava, ni od kakve osobite važnosti. Danas to više i neću učiniti. Kada će vaš čovjek krenuti?

— Sutra rano ujutro, netom iziđe sunce.

— Ne, neću stići. — Sean Dillon odmahne glavom.

Poštanski službenik ustane.

— Kako hoćete, šerife.

— Ali, mnogo hvala što ste o tome mislili.

Poštanski službenik krene prema vratima i otvori ih.

— Ne volite pisati, zar ne?

Sean se nasmiješi.

— Baš nimalo.

Poštanski službenik iziđe iz ureda i zatvori vrata. Prođe pokraj prozora.

Vani su se ljudi razišli.

Parrish je koračao čelijom amotamo.

— Sve je to bila samo šala — promrmlja Royce. — To što je onaj ludi farmer odmah bacio stol doista nismo mi krivi.

Sean ništa ne odgovori. Prošlo je još nekoliko minuta, i tada vlasnik saluna ponovo uđe.

— Tako, sve je uređeno — reče — Prodac sam konja konjušaru za pedeset dolara.

— Za pedeset dolara! Ta on je poludio! — uzrujano će Royce. — Ovi bijedni lopovi žele nas iskoristiti, Silase!

Vlasnik saluna priđe rešetki.

— Budete li još vrijeđali mene ili bilo koga građanina, osudit ću vas još na neku kaznu!

Royce otvori usta, ali Parrish odmahne glavom.

— Nema smisla, Ernie. Oni su u povoljnijem položaju. Dobro, gospodine, Meeker, shvatili smo. Ako je to bilo sve, vaš bi se dični šerif mogao potruditi da nas pusti na slobodu i vrati nam oružje. Ili ima još što?

— Ne.

Nathan Meeker se naglo okrene i izađe iz ureda.

— Ovi su nas gadno udesili, dragi moj čovječe! — Royce uzdahne.

— Prestani, jer će nam oduzeti i drugog konja, a onda ćemo pješice u planine! — promrmlja Parrish.

Stojeći uz rub pješačkog puta. Sean Dillon je promatrao kako dva jahača napuštaju grad na jednom konju. Pošto su uza se imali još i drugo sedlo, mogli su jahati tek vrlo polagano.

Gotovo sve stanovništvo Idaho Fallsa nalazio se na ulici i podrugljivo se smiješeći pratilo odlazak dvojice lovaca na divlje konje. Farmer Dale Laugham bio je potpuno zaboravljen.

Royce i Parrish jahali su prema brežuljcima i planinama što su se uzdizale iza njih, na istoku. Nakon nekoliko minuta prešli su rječicu Blackfoot, da bi nestali ispred Salt River Rangeja. Tamo, iza brežuljaka, živjelo je nekoliko farmera, a jedan od njih bio je i Dale Laugham.

Svjetina se razišla među kuće. Neka žena kriještava glasa svađala se s djetetom koje je plakalo. Ispred trgovine stajala su kola farmera Brunsaa; on je upravo nosio punu vreću i natovarao je na kola.

Sean se vrati u ured. Nakon nekog vremena Nelly prijeđe cestu i uđe u zagušljivu drvenjaru. Djelovala je poput svjetiljke u prilično mračnoj, sumornoj prostoriji.

— Što radiš?

Sean, koji je sjedio za pisacim stolom nasmiješio se.

— Ne idem u salun.

— Zašto ne?

— Zato što kao šerif u Idaho Fallsu ne zarađujem toliko da bih to sebi mogao priuštiti kad mi se prohtije, Nelly.

Mlada žena sjedne na rub pisacjeg stola.

— I opet ti je dozlogrdilo?

— Kao šerifu?

— Da.

— Ne znam. Dosadnije je nego što sam mislio. Ovdje se ništa ne događa, znaš i sama. Strpati u zatvor dva podivljala lovca na konje gotovo je već malo veći slučaj. A ni zarada nije zamamna.

— Hoćemo li otići u Bear River City?

Sean odmahne glavom.

— Trideset mi je godina, Nelly. A ako čovjek k tome nije još sasvim zdrav, mora više misliti o svojoj sudbini i prestati za druge vadići kestenje iz vatre.

Ustane, otkopča široki opasač sa koltom 45 i stavi ih na stol.

— Drugim riječima, nećeš više biti tuđi tjelohranitelj, privatni šerif ili meta za metke?

— Vrlo se otmjeno izražava, Nelly.

— No, usprkos tome, misliš da je ovdje dosadno?

— Da i to. Moram se na to naviknuti ili početi nešto sasvim drugo.

— Što?

— Moram razmisliti. Bi li htjela učiniti nešto za mene?

— Što?

— Napisati pismo saveznom šerifu. Jednu obavijest.

— Zar to ne možeš sam?

— Oduvijek sam pismene poslove prepuštao drugima. Ali ako nisi raspoložena za pisanje, za nekoliko

tjedana poslat ću slijedeću obavijest zajedno s ovom.

Nelly se nasmije.

— Hajde, daj mi papir, tintu i pero!

— Tinta je ishlapjela. — Sean stavi papir na grubo izrađeni stol. A nemam ni podloge. Rekoh ti, takve sam poslove uvijek prepuštao drugima. — Još je tražio u ladici, a onda baci pisaljku na papir. — Evo, bit će dobro i s ovime. To je samo nekoliko riječi.

Nelly uzme pisaljku.

— A što da napišem?

— Da se u Idaho Fallsu baš ništa ne događa. I to je sve, Nelly.

II

Silas Parrish zauzda konja malo ispred planina i puškom pokaže farmu u dolini od koje su bili udaljeni još čitavu milju. Ispred drvenjare i visokog štaglja bilo je polje zasađeno kukuruzom, a u blizini se mogao raspoznati koral s nekoliko goveda.

— Čovjek s Indijankom — reče Royce. — Njemu možemo zahvaliti sve što nam se dogodilo. Hoćemo li ga zato nagraditi metkom?

— Kladio bih se s tobom da nas on sada vidi. — Parrish pljune na zemlju. — Osim toga, znaš da mu je puška prvorazredna.

— I?

— I bolje je zaštićen. Vjerujem da bi pucao, a da nas i ne upozori.

— Misliš li, Silase?

— Da.

— Parrish obode konja i odjaše u istočnom smjeru, niz blagi lanac brežuljaka.

Uskoro nisu više vidjeli farmu iza polja s kukuruzom. Između njih su se podizali brežuljci. Stigli su gotovo do ruba šume planine što se strmo podizala uvis, do golih kamenih stijena i klanca. Sunce se približilo zapadu. Šljunak je škripao pod kopitima.

— Siguran sam da su onaj prokleti vlasnik saluna i konjušar podijeliti dobit. A nikada u životu nije izgubio rakije za pedeset dolara!

— Svi su oni ucjenjivači. — Parrish kimne. — Ali u njih je moć. Svoje predstave nazivaju zakonima, a mi bismo se prema njima morali ponašati.

— To mu moramo platiti, Silase!

— Kako? Prilijepiš li mu zaušnicu, ti ćeš ih dobiti nekoliko.

Uskoro ujahaše u klanac, među visoke i strme klisure. Na vrhu se prostirala gusta borova šuma sve do litice, a dijelovi razgranjenog korijenja visjeli su u zraku.

Put kroz klanac vodio je uzbrdo, prema istoku, a tada odjednom u luku zašao u crnu sjenu zapadne litice. Otraga se klanac otvarao prema dugoljastoj dolini, s logorom u kojem su oni živjeli.

Logor se sastojao od zubom vremena oštećene kolibe, iskrivljene, krov koje bijaše opterećen kamenjem. Uz nju je bila staja dograđena od dasaka. Ispred tih zgrada nalazio se obor. Iz naplavljenе zemlje rasla je slaba trava.

Ispred bijedne drvenjare stajahu Neal Drigger, pedesetogodišnji lovac na konje, i mladi Teksašanin Clum Wenzel, koji je stigao ovamo prošle zime. Dvadesetčetvorogodišnji Clum, svijetle kose boje žita, bio je srednjeg rasta. Stigao je u

Cheyenne sa svojim stadom goveda Čuo je za nalazišta zlata u Montani ali zlato nije pronašao. Prošle zime kad je potrošio i posljednji dolar krenuo je natrag u Teksas. Vraćajući se, naišao je u brdima na lovce na konje i ostao s njima.

Lice Neala Driggera bilo je obrašteno četinjastom dugom bradom zbog koje je djelovao mračno poput crne noći.

— Što se dogodilo da dolazite na jednom konju? — Posegnuo je za hamom i zaustavio životinju.

Parrish baci sedlo na zemlju i pričekao da njegov ortak sjaše, a tada se i sam vine iz sedla.

— Ljudi u Idaho Fallsu su poludjeli! — ljutito objasni Royce. — Vlasnik saluna, koji je i mirovni sudac, prodao je konjušaru mog konja za pedeset dolara. A sve to zbog onog čovjeka koji živi s Indijankom: slučajno smo ga sreli u salunu. Do vraga, samo da mi se dosjetiti kako da ih zbog toga kaznim!

Mladi Teksašanin skine oba sedla s konja i objesi ih na ogradu.

Parrish detaljno ispriča što se sve dogodilo u gradu.

Clum Wenzel odvede konja u obor, gdje je bilo još šest konja; dakle, dva više nego je njima samima bilo potrebno.

— Jeste li barem pripremili nešto za pojesti? — promrmlja Royce. — Gladan sam kao vuk!

— Donijeli ste soli?

Parrish izvuče iz džepa vrećicu i dobaci je Driggeru.

— Dakle, onda možemo jesti.

Drigger ode u drvenjaru, koje se unutrašnjost sastojala od jedne jedine mračne prostorije. Kroz sćućuši prozor i otvorena vrata u nju su

prodirale samo zrake svjetla iz klanca. Četiri ležaja uza zidove, po dva jedan iznad drugoga, zatim stari štednjak, stol i dva grubo izrađena stolca, klupa od dasaka i dva velika kamena — to je bio sav namještaj.

Sjedoše za stol. Drigger donese limene tanjure, žlice i lonac sa štednjaka. Nagrabio je muškarcima grahovu juhu u tanjure, a uz to im podijelio šunku i kukuruzni kruh.

— Ovdje ćemo jednoga dana umrijeti od gladi — reče Royce. — Nikada nismo imali uistinu dobar ulov. Za svih tih godina ni jedan jedini put nismo ulovili veliko krdo konja.

— Najgore je što s konjima valja mukotrpno raditi — dometne Parrish. — Sa svakim pojedinim!

— To je samo po sebi razumljivo. — Mladi Teksašanin je puhanjem rashlađivao juhu. — Nije li mogla biti još toplija?

— I ti bi jednom mogao kuhati — odgovori Drigger. — Ako to umiješ bolje od mene, onda se ti prihvati toga posla.

— Uzgojeni su konji nešto sasvim drugo — suglasi se Royce.

— Tako je.

Parrish klimne i ponovo zagrabi žlicom juhu. Raskomadao je kukuruzni kruh, s njime lovio komadiće šunke iz juhe i žvakao ga.

— Ranč konja odlična je stvar — javi se sada Wenzel — ali zato su potrebne uzgojene životinje, prilično velik prostor u dolini, siguran od Indijanaca, i građevni materijal. No da, i još štošta k tome.

— I vrlo mnogo novca! — Teksašanin se nasmije.

— Da, zaista velika hrpa. — Parrish klimne. — Mislim nekoliko ti-

suća dolara... da bi to bilo ono pravo.

— Ovdje to nećemo nikada zarađiti — reče Clum.

Parrish mirno nastavi jesti.

— Ne, nikada. Ovdje će ga neprekidno biti sve manje, jer postajemo stariji, nespretniji i sve teže izlazimo s divljim konjima na kraj.

— A jednog dana to više uopće nećemo moći — izjavi Royce. — I tada će doći dan kad kosti koje ćemo slomiti neće više srasti.

— Tako je. — Parrish nagne tanjur i žlicom zahvati ostatak juhe. Tada se nasloni o zid, žvačući preostali kruh. — I zato moramo to promijeniti.

— Promijeniti; Ovo je dobro! — Clum odmahne glavom. — A kako ti to zamišljaš?

— Sasvim jednostavno, moramo nabaviti nekoliko tisuća dolara.

— Što to trabunjaš?

— Govorim o nekoliko tisuća dolara koji su nam potrebni.

— I dalje? Odakle bi ih uzeo? Ne vjeruješ, valjda, da bi nam ih netko posudio?

— Posuditi ne bismo mogli ni jedan jedini cent. Zato što ništa nemamo, niti smo itko i išta.

— A odakle bi novac mogao doći? — zapita Clum.

— Iz Idaho Fallsa — odgovori Parrish i stavi posljednji komadić kruha u usta. — Od poštanskog službenika koji će sutra pri izlasku sunca odjahati u Green River... s osam tisuća dolara!

Driggeru padne žlica u juhu, Royce ostane otvorenih usta, a mladi Teksašanin uvuče glavu.

Parrish se, žvačući kruh, podrugljivo smiješio.

— Da, to je istina — napokon reče Royce. — To je rekao poštanski službenik šerifu.

— Osam tisuća dolara?! — zapita Drigger.

— Da. — Parrish rukom obriše usta. — Lijepa, okrugla svota, zar ne? A oni iz Idaho Fallsa ionako su nam nešto dužni, zbog konja.

Driggera je oblio znoj.

— Do vraga, o tome noram razmisliti!

Svi pogledaju mladog Teksašani-
na.

— Zar to uistinu namjeravate učiniti? — zapita Clum.

Parrish sliježe ramenima.

— Samo sam rekao odakle bi novac mogao doći, ništa više.

— Da, drugo nije ništa rekao — potvrdi Royce.

Drigger zagriže svoj dlan, kao da se htio uvjeriti kako je ovo stvarnost.

— Osam tisuća dolara — s naglas-
kom ponovi Parrish. Ustane, zatakne ruke u džepove i pride prozorčiću kroz koji je mogao vidjeti klanac.

— To se nikada više neće ponoviti — promrmlja Royce. — To, naime, da će toliki novac biti otpremljen iz Idaho Fallsa, da će ga nositi jedna jedina osoba i da mi to znamo.

— To je poštanski službenik ispričao šerifu? — zapita Drigger.

Royce kimne.

— Sasvim usputno.

— I vi ste prisustvovali tom razgovoru?

— Da.

— Tada će odmah posumnjati na nas.

Parrish se okrene.

— Kladio bih se s tobom, Neale, da svako dijete u Idaho Fallsu zna za pošiljku tog novca.

— Neka! Ako se šerif sjeti da ste vi to čuli, odmah će posumnjati na nas. Znae i sami što misle o nama.

— Neka! — Parrish se vrati i sjedne za stol. — To nam može biti svejedno. Tko zna kad će pronaći mrtvaca. Može potrajati dane, ali najbrže tek za nekoliko sati. Za to vrijeme bit ćemo dvadeset, trideset, a možda i više milja daleko. Odjahat ćemo pet stotina milja dalje na jugozapad. Nikada nas neće naći. A u Kaliforniji nitko ne mari za ono što je netko učinio u Idaho Fallsu.

Drigger zabubnja prstima po stolu, a onda posegne za žlicom i nastavi jesti.

— Znači, namjeravate ubiti poštanskog jahača? — protisne mladi Teksašanin kroza zube. — Postat ćete ubojice!

— Priznajem, to je žalosno. — Royce sliježe ramenima. — Ali, ne vjerujem da će dragovoljno dati lovu. Kad nas ugleda, znat će da je kucnuo odlučujući trenutak, pa će posegnuti za oružjem, to je sigurno.

— Točno — suglasi se Parrish. — Naš izbor nije velik: ili silom, ili ništa. Ali ako to ne učinimo, za sve nas ostaje kao što je i bilo. Tada ćemo ovdje propasti.

— Vraćam se u Teksas, na svoj ranč.

Royce klimne.

— Tada ćeš se lijepo izvući. Clume. Napokon, ti si još mlad. Ali nas... ne vjerujem da bi nas itko još zaposlio.

— Ne, vjerojatno ne bi — nevoljko će Wenzel.

Parrish ponovo ustane.

— Razmislite staloženo o svemu, u prvom redu o našem položaju. Na raspolaganju nam je nekoliko sati.

— Kada bismo morali... — Royce zašuti.

— Sutra, netom svane, morali bismo nestati odavde — odgovori Parrish. — Tada ćemo biti dovoljno rano na cesti prema jugu. — Pride vratima i iziđe iz trošne drvenjare.

Ostala se trojica pogledaju. Clumovi su se obrazi žarili.

— Nešto se mora dogoditi — izusti Royce nakon nekoliko minuta — To već godinama znamo, Neale.

— Da, znam. Ali vidiš i sam, Ernie da mladić to neće. Opsjednut je mišlju da kraj svoga života mora dočekati kao pošten čovjek.

— Ja sam, u svakom slučaju, za to. — Ernie Royce ustane, pa pođe prema vratima.

Parrish je u oboru promatrao ono nekoliko konja.

— I ja — izjavio je Drigger prije nego je Royce izišao. — Reci to Silasu.

— Dobro.

Ernie Royce iziđe, a Neal Drigger pogleda mladog Teksašanina.

— Ti u miru promisli, Clume. Čuo si, imaš vremena do zore.

— Vi ste ludi! — protisne Wenzel.

Drigger, čupkajući bradu, klimne.

— Da, tako bi moglo biti, moć mladiću. Vjerojatno smo ludi i zato će nas odnijeti vrag. No znat ćemo da smo barem pokušali nešto promijeniti.

— o —

Ni jedan od njih nije spavao. Svjetiljka je u međuvremenu treperila, nestajalo je petroleja. Kroz

prozor je već prodirala prva svjetlost novog dana.

— Vrijeme je. — Parrish ustane skine sa čavla zabitog u zidu opasač i opaze ga.

Drigger je stajao oslonjen o zid, odjeven i spreman za polazak, sa savijenim pokrivačem za spavanje obješenim o rame i sa svom svojom imovinom u otrcanoj crnoj torbi s dugim drškama.

Sva trojica nisu za cijeloga života stekla išta više od onoga što su mogla prenijeti na konju.

I Royce ustane. Navuče otrcani kaput i nabije stari probušeni šešir na glavu. Uzeo je pušku i poput ostale dvojice promatrao Cluma.

— Ne — reče Teksašanin. Ne, neću sudjelovati u tome. Vraćam se na svoj ranč.

— Mi mislimo da to nije lijepo. — Drigger nakrivi glavu. — Ako bi projahao pokraj šerifa u Idahou...

— Točno — suglasi se Parrish.

— On će vas ionako tražiti.

— Da, da. — Parrish se vrati stolu za kojim je sjedio Wenzel. — Tako će i biti. Ali, tko zna kada će on doći. To može trajati i danima. O tome ćemo još razgovarati.

— Neću odjahati šerifu, nego u Teksas. Obećajem vam.

— To obećaješ sada. — I Ernie Royce pride stolu. — Ali što će biti kad odemo? Tada će se u tebe probuditi ono što neki nazivaju savješću. U to se, zaista, ne možemo upustiti, Clume. Moraš nas razumjeti. Tada bi nam šerif bio prerano za petama.

— Pođi, dakle, s nama i budi razuman! — Parrish odmakne stol i mahne. — Dobit ćeš svoj udio, a

onda možeš odjahati u Teksas... budeš li još to htio.

— Sa dvije tisuće dolara! — Royce se škriputavo nasmije. — To je nešto, ili?

— Neću sudjelovati!

Sada se vrati i Drigger.

— Znaš, i ja sam morao razmišljati... nisam zadovoljan odlukom, ali ništa drugo ne možemo učiniti. A moramo steći i prednost. Veliku!

— Osim toga, ne zaboravi kako smo te pokupili u brdima kad si bio naizmak snaga — doda Parrish. — Da to nismo učinili, ne bi nam sada bio na putu, moj mladiću.

— Ali ja neću sudjelovati!

Tri stara lupeža približe mu se još više, oštro ga gledajući.

— On doista neće — promrmlja Drigger. — I ma kako mi dugo pričali, on neće htjeti.

Parrish tiho prokune. Royce podigne pušku i tresne Cluma s cijevi prije nego je mladić i shvatio što starac namjerava. Udarac ga je pogodio u vrat. Teksašanin zastenje, posrne i zatiljkom udari o zid od dasaka. Tada ga Parrish snažno udari u bradu.

Clum osjeti vruću bol. Pred očima ugleda šarenu loptu, koja eksplodira. Srušio se između tri muškarca, ne osjećajući više bol uzrokovanu padom.

Royce okrene pušku i gurne metak u cijev.

— Ne! — usprotivi se Drigger. — Poveš ćemo sve konje. Ako tada zaista ode u Idaho, stići će tamo tek popodne. To nam je dovoljno vremena.

Royce sliježe ramenima i iziđe iz drvenjare, a Parrish krene za njim.

— Budala — tiho promrmlja Drigger. — Dvije tisuće dolara nisu sitnica.

Clum ga nije čuo; bio je onesviješten.

Drigger se okrene i pođe za ostalima. Morao je požuriti da osedla konja, jer su njegova dva ortaka već osedlala svoje. Parrish ponese i Teksašaninovo sedlo, a Royce je lovio prekobrojne konje.

Nekoliko minuta zatim jahali su sa šest životinja niz klanac, prema zapadu.

Kad su napustili brda, jutarnja se magla slegla među brežuljke, tako da su se raspoznavali samo njihovi vrhovi; činilo se da lebde na oblacima.

Royce oslobodi tri neosedlana konja i opali iz puške. Životinje potrče prema sjeveru.

Royce je još nekoliko puta opalio za životinjama, sve dok nisu kasom jurnule rubom planinske šume i nestale u jutarnjoj magli.

— Mislim da se neće tako lako zaustaviti — reče Parrish. — A kasnije će se vratiti natrag svom krdu u planini. Clum ih više nikada neće vidjeti.

Drigger je već ponovo potjerao konja i jahao dalje prema zapadu; druga dvojica za njim. Royce opet napuni pušku i gurne je u držač na sedlu.

Družba je neko vrijeme šutjela. Tada Drigger zapita:

— Ostajemo, dakle, pri tome?

— Pri čemu? — zapita namršteno Parrish.

— No da, samo sam mislio...

Royce se škriputavo nasmije.

— Gospode, sada se i u Neale budi savjest, Silase!

— I meni se tako čini, do vraga! Samo nas nemoj iznevjeriti, čovječe, kad dođe dotle! Jamčim vam da poštanski službenik neće oklijevati kad nas iznenada ugleda! Budemo li i načas neodlučni, odmah ćemo gledati travu odozdo.

Drigger prigušeno prekune.

— Ni sam ne znam kako mi je odjednom palo na um. Zaboravi to, Silase.

III

Clum Wenzel nesigurnim koracima izide iz drvenjare, čvrsto se primi za dovratik i zagleda u obor.

Oglav njegova konja ležao je na zemlji izgažen, sedlo bješe nestalo, a svi konji iščezli.

Mladić protrlja oči i ponovo pogleda prazan obor.

— Gadovi! — promrmlja. — Kako ću bez konja stići u Teksas?

Ispustio je dovratik, oteturao do obora i tu se oslonio na ogradu od jelovine.

Jutarnja magla u klancu već se razilazila. Na istoku, iznad brda, naziralo se plavo nebo.

Clum ispusti klimavu ogradu i vrati se u drvenjaru. Uzme svoj revolver i pušku, pokupi municiju i sve što je mogao pronaći. Htio je otići prije no stignu ljudi koji će tražiti njega i ostale.

Čim je izišao iz drvenjare, požuri dolinom u klanac što se na nju nastavljao. Nakon četvrt sata stigne na usječen put koji je vodio prema jugu. Strminom ispod njega čulo se kotrljanje šljunka, no mladić nije

za to mario. Žurio je dalje, stigao do gole uzvisine i potrčao u drugi klanac.

Nakon jednog sata našao se pred strmom stijenom.... bez puta!

Zastane i obriše znoj s lica. Kad je odlazio iz drvenjare, nije razmišljao o stazama; naprosto je potrčao da bi otišao što dalje od napuštenog logora lovaca na divlje konje.

Ogledavao se lijevo i desno, ali mogućnosti da stigne gore nije bilo. Litice, su se naginjale jedna prema drugoj. Na njima je raslo visoko drveće, kojega se granje ispreplelo u krov.

Mora se vratiti i potražiti drugi put.

I opet potrči uz usječeni put. Pitao se ne bi li bilo razumnije napustiti usječeni put i izići iz brda, no odmah je odbacio ovu pomisao. Ako ga brdo ne bi skrivalo, mogao bi ga s neke farme netko vidjeti i javiti šerifu kamo je otrčao.

Napokon je pronašao put što se odvajao prema zapadu, a skretao je u stjenovite predjele sa šumovitim padinama. Clum potrči tim putem i... nespretno stane na neki kamen. Pao je, ne mogavši zatomiti krik. Kad je htio ustati, lijeva mu je noga klecnula: iščaošio je gležanj. Teksašanin se čvrsto primi za stijenu i napokon sjedne na neki kamen.

— Do vraga još i to! — ljutito je zavapio.

— o —

U to su vrijeme tri stara nitkova ležala u gustom grmlju uz rub puta kojim su, prema jugu vozile poštanske kočije i teretna kola.

Sunce na istoku slalo je duge zrake na brežuljkasti predjel. U jed-

nom je usjeku vijugala rječica Blackfort.

Konje su ostavili u udolini, stotinu jardi dalje, iza grmlja. Jahač na koga vrebaju neće ih vidjeti.

Drigger je neprekidno otirao znoj sa čela. Njegova se duga brada ljeskala od vlage.

— Saberi se! — zareži Parrish. — Svaki ćemo opaliti metak i bit će sve gotovo!

— Hoće li na nekoj farmi čuti pucnjeve? — zapita Royce.

— Gluposti! — Parrish prokune. — Da sam znao kako se bojite, ne bih vam sve to ni spomenuo!

— Pucat ćemo — obeća Royce. — Napokon, znamo što je u pitanju.

— Nadam se da to nećete i opet zaboraviti. — Parrish smota sebi cigaretu i pruži vrećicu s duhanom Driggeru. — Ovo će te smiriti!

Drigger posegne za njom, ali kad je htio smotati cigaretu, papir mu se razdere među vlažnim prstima.

— Daj, ja ću ti je smotati. — Royce pruži ruku.

Drigger mu pruži duhan-kesu i Royce smota dvije cigarete. Parrish je već pušio. Vrlo se često podizao razmicao granje i promatrao predjel u smjeru sjevera. Mogao je vidjeti tragove kotača sve do okuke brežuljka.

Odjednom iskrсну jahač. Približavao se kasom, s teretnim konjem pokraj sebe. Odjek kopita postajao je sve čujniji.

Parrish odbaci cigaretu i zgazi je čizmom.

— Ugasite cigarete da ne vidi dim!

Druga dvojica poslušашe. Napunili su puške, cijevima odgurnuli gra-

nje i promatrali jahača koji se sada približavao sa svoja dva konja.

— Osam tisuća dolara — zasikće Parrish. — Pucajući, mislite na njih, pa će vam ruka biti mirnija.

— Neprekidno mislim na to — odgovori Drigger. — Ipak, ne mogu zamisliti da ćemo dobiti tu lov. Zar je nosi u džepu?

— To ćemo vidjeti. — Sada su i Parrisha prožimali vrući trnci, ali čvrsto je odlučio da će svoj plan provesti do kraja.

Jahač bijaše udaljen još pola milje.

Parrish čučne, skvrčivši se.

— Dopustit ćemo mu da nam se približi... koliko? — uzbuđeno prošapta Drigger. Niz bradu mu je već curio znoj.

— Reći ću vam kada ćete pucati.

Royce zažmirka, jer mu je znoj dospio u oči.

Jahač sa svojim brzim konjima, dolazio je sve bliže. Već se moglo vidjeti da su obje životinje osedlane. Odjednom, jahač prijeđe s jednog konja na drugog.

Parrish malo podigne pušku i tako je, iznad cijevi, promatrao jahača.

— I pripazite da ni jedan konj ne pobjegne. Mogao je spremi lov i u sedlo!

Druga dva čovjeka ne izustiše ni riječ. Drigger se trudio da pravilno diše, misleći da će time spriječiti drhtavicu, ali nije bilo tako.

Uto je jahač već stigao.

— Sada!

Parrish opali.

Konji zaržu zbog praska i propne se. Poštanskom službeniku odleti šesir s glave.

I oba su druga nitkova opalila; Driggerov je metak promašio, a Roycejev pogodi teretnog konja u glavu. Životinja još jednom poskoči, zarže i sruši se.

Jahač se baci iz sedla i potegne kolt iz opasača. No, počeo pucati tek kad se našao na tlu.

Prvi metak prođe kroz grmlje i pogodi Driggera. Lupež krikne, ispusti pušku, podigne ruku u zrak i baci se u grmlje.

— Do vraga! — opsuje Parrish, provuče se kroz grmlje i ponovo opali. Ovaj put pogodi poštanskog službenika i ovaj zadržće.

I Royce se provukao kroz grmlje. Njegov je metak uzvitlao pijesak pokraj napadnutog čovjeka.

Poštanski službenik ponovo zapuca. Za to vrijeme i drugi konj pobježe.

Royce zaurla, izgubi pušku, okrene se oko svoje osi i odjuri natrag u grmlje; tu je ležao Drigger, gledajući mrtvim očima u prazno.

Parrish opali. Pogođeni poštanski službenik se i opet strese, ali ne ispusti kolt. Uzvratit metkom, a Parrish osjeti udarac u grudi. Kao da mu se vruća igla zabila u tijelo, a hladan ga znoj oblije. Na ustima mu se pojavi pjena, ali ponovo opali.

Metak pogodi poštanskog službenika u glavu. Parrish je nekoliko trenutaka promatrao mrtvaca, a onda krene dalje, osjećajući bol i nesigurnost u nogama. Krv mu je curila preko grudi i vlažila pojas.

Drugi je konj otrčao na zapad i nestao iza džbunja.

Parrish se odvuče do grmlja i sudari s Roycejom koga su podupirale grane. Razmaknute, grane ispu-

ste njegova ortaka i on padne među grmlje. Lišće je šuštalalo. Parrish ugleda njegovo lice i razazna staklenastu ukočenost očiju.

Zastenje, okrene se, dovuče do ubijenog konja, klekne na sedlo i drhtavim prstima otvori na nj pričvršćenu torbu.

Kovani novac zablista pod zrakama sunca.

Parrish odveže torbu, uspravi se i odvuče prema grmlju u kojem su ležala oba njegova mrtva ortaka. Bol u grudima postala je neizdržljiva, on stisne zube i primora samoga sebe da prijeđe onih stotinu jardi što su ga dijelili od udoline. Tu se spotakne o svoje sedlo i, teško dišući, pokuša skupiti snage. Prikopča torbu o sedlo i oslobodi uzde. Kad je htio uzjahati, ponestade mu snage. Krv iz rane na prsima nije prestajala teći.

Parrish odvede konja do nekog kamena na koji se mogao popeti. Napokon se uspio vinuti u sedlo. Pao je na vrat konja i potjerao ga. Nije znao kamo ga životinja nosi. Krv iz rane počela je teći preko sedla i po konju.

— o —

Šerif Dillon popije gutljaj viskija i pogleda Nelly, koja je s dva građanina kartala poker. Djevojka bi se povremeno nasmijala, ozareno pogledala muškarce, tu i tamo zažmirila jednim okom, a njih dvojica kao da nisu ni zamjećivala njezino ruganje.

— Još jedan? — zapita vlasnik saluna kad je Sean iskapio piće i stavio čašu na tezgu.

Sean odmahne glavom, okrene se i laktovima podupre o tezgu.

— Zašto je vama zapravo potreban šerif, Meekeru?

— Svaki grad ga ima, a mi to sebi možemo priuštiti, šerife. Čemu to pitanje?

— Imate, dakle, šerifa samo zato što je to uobičajeno, zar ne?

Vlasnik saluna sliježe ramenima.

— Nikada se ne zna što se može dogoditi i baš zato imamo šerifa.

— No, lijepo, onda ću popiti još jedan viski.

Vlasnik saluna ulije piće i u svoju čašu.

Nelly se nasmije.

— Dolar, i još jedan dolar, dragi moj gospodine Brown!

— Do vraga, opet gubim? — zapita čovjek.

Nelly se ponovo nasmije.

— Danas, na žalost, nemate sreće, dragi gospodine Brown. Ali, napokon, ne može se svaki dan dobivati.

— Još nikada vas nisam pobijedio, Nelly!

Meeker podigne punu čašu kad uzbuđeni glas na ulici poviče:

— Šerife!

Vlasnik saluna se upravo uspravo. Nelly podigne glavu i zapita:

— Kakva je to galama?

— Šerife, vratio se jedan konj poštanskog agenta! — vikne vani vlasnik staje za iznajmljivanje konja.

Sean se u dva koraka nađe kraj vrata, odgurnu oba krila i iziđe.

Stari konjušar stajaše na suprotnoj strani ulice. Odasvud se pojavljivahu ljudi, promatrajući, kao i šerif, konja koji je zastao pokraj prve kućice Idaho Fallsa.

— Dođi ovamo! — povikne konjušar dozivajući konja rukom. — Hajde, dođi već jednom!

Konj zadržće.

Ljudi se zbiše u gomilu. Sean side s nogostupa, zablješten jarkim popodnevnim suncem. Krene istodobno s konjušarem prema konju, ugleda pušku u navlaci, a iza sebe začuje glas:

— Gospode, poštanski je službenik zacijelo bio napadnut!

— Što se dogodilo? — zapita konjušar. Posegnuo je za hamom životinje i gladio konju vrat. Kao da je doista očekivao da će mu konj odgovoriti.

Drugi poštanski službenik, teško dišući, napokon stigne do Seana.

— Zasigurno je bio napadnut, šerife! Od tada je već mogla proći vječnost. Tko zna kuda je konj sve lutao!

Dillon se okrene i pogleda ljude koji su podalje stajali poput zida.

— Osedlajte konje, odmah krećemo! — zapovijedi.

Ljudi se odmaknuše.

— Što se nas tiče poštanski novac? — promuklo zapita kovač. — To je vaš posao, šerife, a ne naš!

Ostali mrmljahu u znak povlađivanja.

— Kako želite! Idete li sa mnom, Dresh?

— Da, da — utučeno će poštanski službenik. — Jasno da ću s vama, šerife.

— Onda krećimo!

Sean otrči do staje za iznajmljivanje konja, osedla svoga i izvede ga u dvorište.

Ljudi su sada stazali na ulici ispred dvorišta.

I poštanski službenik odvede svog konja iz staje Wells Fargo, koja se nalazila iza njegova ureda.

Vlasnik saluna se progura kroz gomilu i reče:

— Sada vidite kako se brzo nešto može dogoditi!

— Hoćete li s nama?

— Ja? Zašto bih? Ta, vi ste šerifi! Plaćali smo vas i onda kada ste samome sebi krali vrijeme. A sada nećete, valjda, od nas očekivati da vam ukrademo i vaš posao.

— Doista neću. — Sean se vine u sedlo.

— A mi se nadamo da ćete dobro obaviti svoj posao! — dovikne za njim vlasnik saluna i mirovni sudac.

Poštanski službenik pojaše niz cestu. Napunivši pušku, zatakne je u držač na sedlu. Sean Dillon je ostavljao svoju vinčesterku uvijek u staji za iznajmljivanje, jer se u ovom gnijezdu nije morao bojati da bi je netko želio prisvojiti.

Nelly je stajala pred salunom i mahala.

— Naprijed, dakle! — reče poštanski službenik.

— o —

Lešinari su uzlijetali kriješteći, i opisivali krugove na čeličnoplovom nebu. Gustim grmljem u kojem su bila dva leša provlačio se neki vuk.

Poštanski službenik natjera svoga konja u kas i poviče:

— Tamo, šerife!

Sean ga je polaganije slijedio. Pošto su se ptice i vukovi već svađali zbog plijena, ionako su prekasno stigli, pa nije važno hoće li stići minutu prije ili poslije.

Poštanski službenik pride mrtvom drugu, kojemu su lešinari već razderali odjeću i kljucali

meso, kao i mrtvacima u grmlju. Alan Dresh skoči iz sedla i nagne se nad leševe.

Sean zastane. Promatrao je revolver iz kojeg su bili ispaljeni meci uginulu životinju koju su već razdimali vukovi i lešinari i ona druga dva leša. Skočio je s konja, prošao pokraj Dresha i dotaknuo prvi leš oslonjen na grmlje, koji zbog toga pokreta padne dublje u grmlje. Bio je to Royce, koga je prije dvadeset četiri sata pustio iz zatvora.

Poštanski službenik se približi i pogleda drugog mrtvaca.

— Lovci na konje iz brda. Kako su...?

Sean ga pogleda.

— Royce i Sean su sjedili u ćeliji kada ste vi došli k meni, zbog pisma saveznom šerifu.

— Da, točno. — Dresh skine šešir i rukom prođe kroz rijetku kosu. — Tada sam spomenuo i novac, zar ne?

— Jasno.

Dresh se ogleda. — Ali dvojica su pobjegla! S plijenom.

— To i ja vidim. — Sean se okrene; pogleda, tražeći iznad zemlje, i u obližnjoj udolini ugleda glavu konja. — Tamo!

Vine se u sedlo i odjaše u naznačenom smjeru.

Oba su konja, privezana u grmlju, dahtala. Sean odveže uzde i odvede konje do Dresha. Nakon što je sjahao, izvukao je leševe iz grmlja i natovario ih na konje. Učinio je isto i s mrtvim poštanskim službenikom. Tada otkopča sedlo i izvuče ga ispod tijela ustrijeljenog konja, pa stavi na životinju poštanskog službenika.

— Hoćemo li se sada vratiti?

— Vi ćete se vratiti i otpremiti mrtvace u grad, gospodine Dresh, a ja ću potražiti tragove i onu dvojicu koja su pobjegla s plijenom.

— Kako hoćete, ali nemojte se predugo zadržati. Moram obavijestiti Green River, znate i sami.

— Da. Vratit ću se što najbrže budem mogao. — Sean Dillon se vine na svog konja, zaobiđe grmlje i počne tražiti tragove. Ali, tvrda bivolja trava već se svuda uspravila.

— Nema tragova, zar ne? — vikne poštanski službenik.

— Ne.

— Zacijelo su već u brdima.

— Pitat ću farmere jesu li vidjeli — odgovori Sean, podbode konja i krene prema istoku.

Poštanski službenik odjaše s oba natovarena konja prema brežuljcima, oko kojih je poštanska cesta opisivala luk.

Sean se još nekoliko puta okrenuo, ali uskoro više nije mogao vidjeti Dresha.

Uskoro ugleda, između brežuljaka farmu Daleja Laughama, a malo zatim prepozna osobu koja je sjedila na ogradi obora.

Polagano se približavao zdanju. Bez prestanka je tražio tragove u travi, ali nije ih bilo.

Krupan muškarac na ogradi obora bio je Laugham. Izvadio je iz džepa lulu od kukuruznog klipa i punio je bez imalo žurbe. Promatrao je čovjeka s blistavom zvijezdom na prsima i čekao.

Pred kućom je stajala mlada Indijanka Yakima.

Laugham pogleda preko ramena i grubo zapovijedi:

— Idi u kuću, Yakima!
Djevojka odmah posluša.

Dale Laugham protrlja sumporno drvo o ogradu, zakloni plamen iznad lule i zapuši. Oblaci dima obaviju njegovu glavu.

Jahač stigne na ranč i zauzda konja. Pogleda unaokolo, ali nije mogao otkriti ništa sumnjivo. U oboru se nalazilo nekoliko konja i goveda, a u odijeljenom kutu bile su tri crne svinje.

— Zdravo, šerife — pozdravi Laugham. Zakašlje i izvadi lulu iz usta. — Lijepo od vas što ste mi sinoć pomogli.

— Bila mi je to dužnost. Jeste li ponovo vidjeli one ljude?

— Royceja i Parrisha?

— Da.

— Nisam. — Farmer izvadi lulu iz usta. — Zar su se vratili u brda?

— Da. Jučer u ovo doba. Ali, to nije sve.

Sean pogleda prema kući i ugleda mladu Indijanku iza prozora. Yakima se odmah povuče u tamu i više je nije mogao vidjeti. Šerif ponovo pogleda farmera i ispriča mu što se dogodilo.

— Ali to je nečuveno! — reče farmer. — Osam tisuća dolara, kažete?

— Tako je, gospodine Laugham. Jeste li, možda, danas vidjeli negdje u blizini Parrisha i Wenzela?

Farmer zamišljeno pogleda iznad zemlje.

— Kad sam danas bio u mom kukuruzu, učinilo mi se da sam nešto čuo... možda topot konjskih kopita... ali ništa nisam vidio.

— Možda je djevojka nešto vidjela. — Sean ponovo pogleda preko ramena i iza otvorenog prozora

ugleda djevojčino lice, poput svijetle mrlje.

— Ne, isključeno — žurno će farmer.

— Kako to?

— Yakina je bila sa mnom, šerife. I kazala mi je da nije ništa čula.

— Znači, pitali ste je?

— Da. — Laugham stavi lulu među zube i nastavi dimiti. — Pitao sam je, a ona nije ništa čula.

— Kada je to bilo?

Laugham ponovo izvadi lulu iz usta.

— Oko sedam sati otprilike, šerife.

Niste čuli, kamo su odjahali.

— Rekao bih prema brdima, šerife. Ali kao što sam kazao, ne znam točno jesam li uistinu nešto čuo.

Sean pogleda prema sjeveru i istoku. Brda bijahu blizu.

— Kako je daleko do vašeg susjeda?

— Tri milje. Zove se Bruns. Pitajte njega, možda je on nešto vidio.

— Da, to bih mogao učiniti! U svakom slučaju, mnogo vam hvala.

— Nema na čemu. — Laugham isprazni lulu, lupkajući njome o ogradu na kojoj je sjedio.

Sean odjaše dalje. Još je dugo mogao na prozoru vidjeti lice mlade Indijanke, poput svijetle mrlje.

— o —

— Ne, nisam vidio ni žive duše — odgovori Bruns, najbliži Laughamov susjed. — Jasno, osim moje žene Selme.

Sean klimne. Pogled mu odluta preko farme koja se gotovo ni po čemu nije razlikovala od Laughamove; jedino je kukuruz bio suši.

— Kakva će biti žetva?

— Ako ovog tjedna ne bude kiše,

žetva će propasti — objasni Bruns, četrdesetosamgodišnji farmer. Doimao se starije no što je bio.

— Isplati li se takva farma?

Bruns priđe zdencu pokraj kojega je Sean sjahao.

— Što znači, isplati li se, šerife? Došli smo ovamo prije desetak godina i pokušali. Ponekad je sve bilo kako valja, kiše je bilo dovoljno, ponekad pak nije bilo kako valja, jer bijaše premalo kiše. I onda su jedne godine došli skakavci, a druge nas je zahvatio blizzard. Usprkos tomu, mogli smo živjeti od naše farme. Slabo, ali ipak. Većina ljudi ionako tako živi. Proživjeli smo, zar ne?

— Razumijem vas. Može li se oдавде bez zaobilazaka stići do logora lovaca na divlje konje?

Bruns klimne i pogleda usjek u planinskoj šumi na istoku.

— Šumskom stazom onuda, a onda se spustite usječenim putem. Tada ćete stići točno tamo, šerife.

— Hvala.

Sean Dillon uzjaše i takne obod šešira.

Iz kuće iziđe Brunsova žena. Iste dobi kao i on, isto tako pogrbljena i naborana lica. Njezina otrcana i poderana odjeća jasno je pokazivala kako se desetak godina teškog rada zaista nije isplatilo.

Pokraj zdenca šerif okrene konja i odjaše.

Žena priđe zdencu i zabaci čupearak svoje sijede kose iza uha.

— Što je šerif htio?

— Lovci na divlje konje napali su poštanskog službenika i opljačkali osam tisuća dolara. Ali dvojica su od njih, navodno, mrtva.

— Osam tisuća dolara?!

Farmer klimne.

— Mnogo zar ne? Kad bismo mi imali taj novac, znam što bih učinio!

IV

Noć je. Polagano ujahavši u klanac, Sean pod hladnim mjesječevim svjetlom ugleda drvenjaru s blistavim kamenjem na iskrivljenom krovu, a tada zamijeti i obor na kameletoj stijeni... i konjski oglav na tlu.

Kopita njegova konja zvečeće udaraju o tlo. Zavijanje vuka u planinskoj šumi sablasno odjekuje u dugoj dolini. Šuma kao da je puna zasjeda. Sean osjeća blizinu opasnosti koja vreba na njega.

Pokraj drvenjare sjaše i prisloni pušku uz bok. Vrata drvenjare bijaše otvorena. Sean ih puščanom cijevi puške jače odgurne. Šarke glasno zaškripješe.

Konj bojažljivo zadašće i jednim kopitom udari o kamen. Sean skoči u drvenjaru i odmah se makne od vrata. Leđima se osloni o zid. U mraku ugleda ugao stola i kamen ispod klupe.

U mrkloj se tami ništa nije vidjelo.

Sean pokuša raspoznati više, a na kraju se uvjeri kako ovdje nema nikoga. Usudio se prići krevetima što su stajali jedan iznad drugog i gurne pušku unutra.

Odjednom vani ponovo zadašće konj. Koža sedla zaškripi.

Sean pritrči vratima i ugleda na svom konju lik koji se, potjeravši životinju, bacio na njezin vrat.

— Stani! — krikne.

Čovjek i opet obode konja.

Sean ga stigne, spusti pušku, skoči na životinju, zgrabi čovjeka i baci ga iz sedla.

Obojica se sruše na tlo. Šerif brže ustane, ugleda drugoga kako se priđiže i udari ga.

Šaka je pogodila mladog Teksašanina u nos i bacila ga na ogradu obora.

Konj zastane malo dalje na putu.

Sean podigne pušku, priđe Wenzelu i gurne mu cijev u trbuh.

— Otkopčaj se!

Clum posluša. Revolver mu padne na zemlju. Meci u redeniku blistahu na mjesecini.

— Nemam nikakve veze s time!

— S čime?

— S napadom na poštanskog službenika. Nisam sudjelovao. Oni drugi su povelili mogega konja sa sobom.

Sean malo odstupi.

— Već sam otišao odavde — nastavi Clum — ali onda sam iščasio nogu i nisam mogao dalje. Pomislio sam da bi se koji konj mogao vratiti u obor. To se događa. Bijaše mi potreban konj.

— Vidio sam — podrugljivo će šerif.

Clum pogleda konja koga se mladić htio domoći, a na kojem bi zacijelo uspio pobjeći u Teksas, samo da je imao trenutak više vremena. Tada ponovo pogleda šerifa i spozna da on uopće ne vjeruje njegovim riječima.

— Gdje je Parrish? Zašto Parrish?

— Ne pretvaraj se! Ona druga dvojica su mrtva. Ali još mi nedostaje Parrish i osam tisuća dolara.

— Oh, tako! Nemam s time nikakve veze, već sam vam rekao.

Dillon klimne.

— To možeš pričati mirovnom sucu i poroti u Idaho Fallsu. Tada to više neće biti moja stvar.

— Htio sam se vratiti u Teksas, ali oni su mislili da ću odjahati u grad i izdati ih. Tako, znači, samo je Parrish uspio?

— Naprijed, idi tamo do ograde!

Sean puškom mahne prema mjestu gdje je visilo nekoliko lasa.

Wenzel se okrene i pođe ispred Seana, no odjednom se naglo okrene, odgurne pušku i navali. Ovaj put mu je uspjelo iznenaditi Seana. Šerifu ispadne puška i on zatetura duž ograde.

Clum skoči za njim, ali nije ga uspio drugi put udariti. Sean zaustavi udarac laktovima, snažno odgurne mladićevu ruku i šakom tresnu Cluma u čelo.

Mladić zastenje, odleti duž ograde i spotakne se o konjski oglav što je tu ležao.

Sean donese laso i sveže Teksašanina, pa ga odvuče do stijene i tamo posjedne na tlo. Zatim se vrati natrag, podigne svoju pušku i uđe u drvenjaru. Ovdje zapali svjetiljku i počeo posvuda tražiti novac. Zatim izađe sa svjetiljkom van, pretraži obor i sve pukotine u stijeni koje je mogao vidjeti.

Nakon pola sata ponovo je stajao pokraj Teksašanina, koji je uzalud pokušavao olabaviti užu kojim je bio vezan.

— Parrish se nije vraćao ovamo! — procijedi Clum kroza zube. — Ovdje nećeš naći ni njega ni novac! A ja s time nemam nikakve veze!

Sean pogleda naviše, prema klan-
cu, ne znajući ni sam bi li ipak mo-
rao vjerovati Teksašaninu. Ali, mla-
dić ga je dvaput pokušao nadmudri-
ti, htio mu je ukrasti konja i udario
ga je.

— Odjahat ćemo u grad — reče —
pa tamo ispričaj svoju priču mirov-
nom sucu. — Sean podigne mladića,
odnese ga do konja i odveže mu
noge.

Clum zavezanim rukama posegne
za jabučicom sedla i sjedne. Jed-
nom nogom udari Seana i pogodi
ga u rame. Međutim, šerif je uspio
čvrsto primiti mladićevu nogu.
Tada ga je ponovo puvukao dolje i
istukao.

Dozlogrdiše mi tvoji prokleti tri-
kovi, momče! — uzviknuo je.

— Tko je to? — začu se upit iza
mračnog prozora farmerske kuće.

— Šerif iz Idaho Fallsa — odgo-
vori Sean, zauzdavši konja. — Iziđi-
te, Laugham!

— Samo trenutak.

Sean sjaše, povuče mladog Teksa-
šanina dolje i gurne ga o ogradu
obora.

Clum zastenje. Krv mu navre u
glavu. Jabučica sedla tako mu se
zarinula u tijelo da se osjećao kao
da mu je slomljeno nekoliko reba-
ra.

U kući se zapali svjetlo.

— Ostani u krevetu, Yakino! —
grubo zapovjedi farmer. — To je
samo šerif.

Otvore se vrata i farmer iziđe, sa
svjetiljkom u jednoj i s puškom u
drugoj ruci. Podigne svjetiljku tako
da ona osvijetli lice Cluma Wenze-
la.

— Jednoga, dakle, imate?

— Da, ovo je jedan od njih. Ali
nema ni traga ostalima, a niti nov-
cu. Osim toga, on tvrdi da nije sud-
jelovao u grabežu.

— Tako? — Laugham spusti
ruku sa svjetiljkom.

— Htio sam vas zamoliti da mi
posudite jednog konja. Sutra ću
vam ga vratiti.

— Da, jasno, posudit ću vam ko-
nja, šerife. I mogu doći po njega u
grad. Ionako sam htio nabaviti ne-
što što sam zaboravio.

— Baš dobro.

— Pričekajte!

— Farmer otvori vrata obora,
ude i ulovi smeđeg konja. Dovede
životinju do ograde i tu je sveže.

I jedno sedlo?

— Ne, bit će dobro i ovako.

— Hoćete li ponijeti vodu, šerife,
ili malo hrane?

— Stići ćemo i ovako do grada.
Hajde, Wenzele, dođi ovamo!

Teksašanin ga posluša.

— Pričekajte, šerife! dovikne far-
mer. — Zaboravio sam uzde!

Clum Wenzel se odmaknuo od
ograde.

— Zar da svezanih ruku jašem
na neosedlanom konju?

— Ne. — Sean izvuče nož ispod
pojasa i prereže laso. — Ali bez tri-
kova, Clume! Pucat ću, obećajem ti!

Farmer je u međuvremenu donio
uzde i stavio ih na konja. Clum u
jednom skoku uzjaše.

— A gdje je mogao ostati onaj
drugi? — zapita farmer. — Zar ni-
ste pronašli baš nikakav trag?

— Ne.

— Možda su se njih dvojica po-
svađali?

— Wenzel i Parrish? — zapita Sean, koji na to nije još ni pomislio.

— No... da... moglo bi biti. Ali kao da nisam ništa ni rekao, šerife. No, i to je moguće.

— Mislite da je Wenzel ubio Parrisha?

Laugham sliježe ramenima.

— A što ja znam, šerife. Danas je sve moguće.

— A što je s novcem?

— Možda je negdje sakriven. Ne mogu to znati, šerife, nisam bio prisutan.

— Sve sam pretražio. Ne, novac nije u logoru. — Sean odmahne glavom. — Pronašao bih ga.

— Ne mora biti sakriven baš u logoru, šerife. Mogli su ga zakopati nekoliko milja dalje, negdje gdje ga nikada nitko neće pronaći. A ipak će ga jednoga dana kada sve već bude zaboravljeno sasvim jednostavno uzeti. Ako razumijete što mislim.

Sean se popne na konja.

— Mnogo vam hvala što ste mi pomogli.

— I vi ste pomogli meni u gradu, šerife. Ruka ruku pere. Tako je ovdje u preriji.

— Da, točno tako. — Sean pogleda prema kući, ali nije mogao vidjeti mladu Indijanku.

— Dobio sam Yakimu kao dar od poglavice njena plemena — iznenađeno objasni Laugham. — Htio sam odbiti taj poklon, ali bila bi to teška uvreda za poglavicu. Ne bih mogao ni dana duže živjeti ovdje.

— Ne morate mi se opravdavati, Laughame. Ne zanima me s kime živite.

— Ne, šerife. Varate se. Yakima živi u mene poput moje kćerke.

— I to mi je svejedno. Dakle, do viđenja, sutra!

— Da.

Farmer podigne svjetiljku s tla. Promatrao je jahače kako nestaju u noći.

V

Za šerifovim pisačim stolom od dasaka sjedio je mirovni sudac Meeker i bubnjao prstima po njemu. Poštanski službenik, oslonjen o zid, gledao je Seana koji je stajao pokraj ćelije i pažljivo promatrao zatvorenika.

Sunčana zraka zaluta kroz visoki prozorčić ćelije, bez stakla, ali osigurán čvrstom rešetkom.

— To je istina! — vikne Clum Wenzel. — Već sam rekao ostalima da je to besmislica!

Vlasnik saluna i mirovni sudac ustanu.

— Pa, možda je točno što on kaže. Parrish je mogao pobjeći s novcem, a on je iščao nogu i vratio se. Zašto ne? A zašto ne bi bilo i suprotno?

— Tako je — suglasi se poštanski službenik. — Ali to se mene uopće ne tiče. Ja moram doznati gdje je novac!

— A ako je ubio Parrisha i onda sakrio novac, negdje mora ležati leš, šerife — nastavi Meeker. — Morate, dakle, pronaći Parrisha, živog ili mrtvog!

— A novac? — uzbuđeno zapita

poštanski službenik. — Nije mogao ispariti u zraku!

— Ako Parrish leži u nekom klanecu, lešinari su ga vjerojatno već pronašli — reče Dresh. — Morate pripaziti na lešinare, šerife!

— Što ne kažete! — Kad je šerif izišao, na ulici ispred kuće bješe okupljena svjetina. Netko poviče:

— Pustite ga! Nećemo hraniti ovakve lopove!

Gomila promrmlja u znak suglasnosti, a Dillon zapita samoga sebe je li pravilno postupio kad je doveo Teksašanina ovamo.

Građani se još jače zbiju, šerifa su se dojmili poput prijetjećeg zida.

— Pustite ga! — poviče otraga oniži muškarac koga Sean Dillon još nikad nije zamijetio u Idaho Fallsu.

U tom trenutku iziđe iz kuće Meeker, vlasnik saluna i mirovni sudac. Za opasačem, ispred svog debelog trbuha, imao je revolver, a palčeve je zataknuo u izrez za ruke otkopčanog prsluka.

— Hajde, smirite se već jednom! Zatvorili smo sumnjivca, ali još ne znamo je li sudjelovao u napadu!

— Ako su to učinili lovci na divlje konje, onda je zasigurno i on bio prisutan! — dovikne neki glas.

— Nije sigurno da je on sudjelovao pri napadu — uporno nastavi mirovni sudac — a prema našim zakonima moramo mu dokazati zločin. Vi ćete se lijepo pridržavati zakona, jeste li razumjeli?

Sean ugleda Nelly na prozoru njezine sobe na prvom katu saluna. Djevojka se nasmiješi i mahne mu. On joj samo klimne.

— Pođite sada za poslom! — reče vlasnik saluna. — Šerif će pokušati da pronađe Parrisha.

Ljudi se povuku mrmljajući. Meeker olakšano odahne, a Dillon se vrati u ured. U međuvremenu poštanski je službenik Dresh sjeo za pisaći stol.

— Raziđite se i prihvatite se svog posla! — ponovo zapovijedi vlasnik saluna.

Mladi Teksašanin stajao je u ćeliji i promatrao vrata kroz koja je u ured ušao vlasnik saluna. Nathan Meeker zatvori vrata i ledima se nasloni o njih.

— Parrish je sada već dvadeset ili trideset milja dalje prema zapadu — reče Teksašanin.

— Zapadu?! — Sean priđe rešetki. — Zašto prema zapadu? Planine su na istoku. Ako je Laugham doista čuo topot, Parrish je odjahao u planine, a ne prema zapadu.

— Točno znam da je pričao o Kaliforniji, a ona je na zapadu.

Sean se vrati natrag.

— Možda je odjahao u planine samo zato da bi nas prevario — napomene poštanski službenik. — I to je zamislivo.

— Namjerava li otići tako daleko, nikada ga nećemo naći. — Sean se osloni o grubo izrađeni pisaći stol. — Možda je odjahao samo do podnožja planina i onda nakon nekoliko milja, uz padine, skrenuo na jug.

Dresh ustane.

— Morate dobiti natrag taj novac, Dillone! To je vaš zadatak. Za to vas plaćamo!

— A gdje da ga tražim? Na istoku, jugu ili zapadu? Moram li, mož-

da, odjahati u Kaliforniju i čitavu je pretražiti? Onda bih imao dovoljno posla do kraja života.

— O tome sami dobro razmislite. Niste morali preuzeti taj posao. Nije vas nitko živ na to primoravao.

Sean se nasmije.

— Uistinu šaljivo!

Vlasnik saluna se pažljivo zagleda u zatvorenika, pokušavajući iz njegova lica otkriti istinu.

Na ulici je još stajalo nekoliko muškaraca. Uz njih je zastalo nekoliko pridošlica. Ponovo je počeo uzbuđeni razgovor.

Meeker pogleda kroz prozor.

— Oni se međusobno sve jače raspljuju, Dillone. I može se dogoditi da će htjeti momka objesiti. Uskoro će nam biti potreban neki dokaz.

— Kakav dokaz?

— Da je kriv ili nedužan... svejedno mi je.

— Još ću jednom pretražiti mjesto na kojem je došlo do napada. — Sean otvori ladicu i izvuče municiju. — Možda sam nešto previdio.

— Učinite to i požurite se. Meeker se odmakne od vrata i otvori ih. Dillon prođe pokraj njega. Ljudi na ulici se odmah odmaknu, a dvojica odu.

— I želim vam mnogo sreće, Dillone — reče vlasnik saluna. — Sjetite se da ponekad i sitnica može biti vrlo važna.

— Da, da. — Sean odmahne glavom zbog ovih mudrih savjeta, koji mu sada nisu mogli koristiti...

S ruba nogostupa ugleda Nelly kako mu ponovo maše s prozora. Dillon joj uzvratil pozdrav i krene niz cestu prema staji za iznajmljivanje konja.

— Očešao sam vašeg konja i dobro sam se pobrinuo za njega, šerife — reče konjušar. — Pomislio sam da će vam uskoro ope. zatrebat.

Sean Dillon potapša konja po vratu i izvede ga iz staje.

— U Idaho Fallsu se ipak nešto događa, šerife, zar ne? — Konjušar se kreštavo nasmije. — Da vam nešto kažem, Dillone?

— Što?

— Predosjećam da je lova još sasvim blizu.

— Tako, to vi osjećate? — Sean olabavi uzde i popne se u sedlo.

— Da, tako je.

— Vidjet ćemo. Hoćete li, molim vas, obavijestiti Sama Holda neka preuzme noćnu stražu nad zatvorenikom ako se ja ne vratim do mraka?

— Hoću. I mnogo sreće!

Sean klimne i odjaše prema istoku, u susret rančerskim kolima što su se približavala. Na kočijaškom sjedištu sjedili su Laugham i mlada Indijanka.

Stigavši do kola, šerif zauzda konja. Laugham pristojno pozdravi, a Sean im klimne.

— Još jednom hvala vam za konja, gospodine Laugham. Ostao je u staji za iznajmljivanje konja.

— Povest ću ga sa sobom, šerife. Znae i sami da sam vam rado pomogao. Kamo ćete sada?

— Još nam Parrish nedostaje u našoj zbirci.

— Možda ga je Teksašanin ubio i bacio u neki klanac.

— To sam već čuo.

— Što? — Farmer se nagne malo naprijed.

— To je i ovdje netko rekao — objasni Dillon. — Zašto baš u klanac?

Farmer sliježe ramenima.

— A kamo bi inače u brdima s lešom?

— Oh, postoje mnoge mogućnosti.

— Ali nijedna jednostavnija.

— Vidjet ćemo. — Sean takne obod šešira i odjaše.

Laugham zapucketa bičem. Konj potegne i kotači se, škripeći, zakotrljaju po pijesku. Kola se zaustave ispred šerifova ureda.

Pokraj saluna stajala je skupina muškaraca i mračno gledala prije-ko.

Iz ureda iziđe vlasnik saluna, s teškim revolverom na trbuhu.

— Što opet tražite ovdje, Laughame?

— Posudio sam šerifu konja i sada sam došao po njega. A moram još i kupiti nešto.

— Oh, tako.

— Nisam kriv što su drugi zbog mene porazbijali vaše boce, gospodine Meeker. Uostalom, i sami ste vidjeli kakvi su to lupeži. A što će biti s onim u ćeliji?

— Hranit ćemo ga do sudnjeg dana! — dovikne neki čovjek sa suprotne strane ulice.

Vlasnik saluna opsuje.

— Nećemo objesiti nikoga kome nije dokazana krivnja, samo da znate!

Laugham klimne.

— To je u redu.

Farmer podigne bič i njime oštro zapucketa. Kola se otkotrljaju prema trgovini.

— o —

Poštanski je službenik izišao iz ureda. Vlasnik saluna i istodobno

mirovni sudac gurne unutra krivonogog, slijedog čovjeka, otprilike šezdesetih godina. Bijedno odjeveni starac stavi svoju pušku Sharps 52 na stol. Za širokim pojasom, s velikom napadnom srebrnom kopčom, imao je revolver u kožnim koricama, a pokraj njega kožnu vrećicu za metke i bocu s barutom.

— Izgledaš kao da ćeš u rat, Same — naruga se vlasnik saluna.

Noćni čuvar otkopča pojas i poslaže na stol oružje i pribor.

— Sve mora imati svoj red, pogotovu kad čuvam zatvorenika, Nathane.

— Dobro. — Vlasnik saluna se podrugljivo nasmiješi.

Noćni čuvar sjedne za pisači stol i prekriži ruke na trbuhu.

— Zar ćeš već sada ostati ovdje? — zapita Meeker.

— Jasno. Ja sam šerifov pomoćnik.

Starac otvori ladicu pisaćeg stola. Nekoliko je trenutaka tražio u njoj, a onda izvadio veliku limenu zvijezdu i pričvrstio je na otrcani kaput. Nakašljavši se, Sam Holm se udobno zavalio u stolac, ponovo stavi ruke ispred trbuha i važna izražava lica pogleda u ćeliju.

— No, onda je sve u najboljem redu — reče vlasnik saluna i pođe prema vratima.

— Nathane! — povikne noćni čuvar.

— Što još hoćeš?

— Ne zaboravi u dvanaest sati jelo za mene i za zatvorenika. I sjeti se da zatvorenici u istražnom zatvoru imaju pravo na dobru hranu.

— Oh, sada shvaćam! Došao si tako rano samo zbog jela. Same ti si mudra lisica.

— Mislio sam na odreske — reče noćni stražar, praveći se isto tako važan kao i maločas.

Meeker iskriwi lice.

— A ne bi li moglo biti malo skromnije?

— Osim toga, i žedni smo!

— Imaš li još kakvih želja? — Vlasnik saluna se uozbilji, a oči mu počnu svjetlucati.

— I duhan bi mu dobrodošao — mirno odgovori noćni čuvar. — A ponestalo mi je i šibica. U ovom prokletom gradu star čovjek može umrijeti od neimaštine i tada još mora biti sretan, ako netko pronađe njegov leš.

Meeker zamijeti kako se pređašnja šala pretvorila za noćnog čuvara u gorku zbilju.

— Dobro, dobit ćeš sve što želiš. Troškove će platiti gradska blagajna.

Holm je još nekoliko trenutaka promatrao vrata, a tada pogleda zatvorenika koji je sjedio na jednom od ležaja.

— Gdje ste ga sakrili? — promrsi kroza zube.

Teksašanin legne na ležaj.

— Ili si uistinu ubio Parrisha? Vjerovao si, očito, da ćeš nas previriti svojom pričom kako nisi sudjelovao u pljački i ne znaš gdje je ostao Parrish s lovom?

Clum ustane i priđe rešetki.

— Zašto bih to izmislio?

— To je barem jednostavno. Ako bismo ti povjerovali i pustili te na slobodu, mogao bi sasvim mirno otići po novac i s njime pobjeći, a nikome ne bi na um palo da te traži.

— Pa, to je ludost!

— Uopće ne mislim da je tako — mirno odgovori Holm. — Da si od-

mah pobjegao, posvuda bismo te tražili. Možeš to i sam zamisliti. Ali postupio si vrlo lukavo, mora se priznati. I to već u tvojoj dobi. Koliko ti je, zapravo, godina?

Clum Wenzel se okrene. Htio se vratiti na ležaj, ali je ostao stajati kao skamenjen. Promatrao je ruku što se iznenada pojavila na daski prozorčića, a držala je revolver. Revolver je gurnut na dasku, a ruka je nestala poput priviđenja. Revolver se mogao jedva vidjeti, jer je prozor bio vrlo visoko.

— Ne, mi ćemo te objesiti, to je sigurno — nastavi noćni stražar. — Nas ne može nitko nasamariti, momče!

Clum pogleda revolver.

Ne, to nije bilo priviđenje, oružje je doista ondje. A on se nalazi u ćeliji odakle će ga odvesti na vješala. To bi mogao spriječiti jedino šerif ako pronađe Parrisha i novac. No, Wenzel je to smatrao nevjerovatnim, a iz sata u sat — sve nevjerovatnijim.

U tim trenucima Cluma nije uopće zanimalo kako to da mu netko želi pomoći ni tko se usudio u pola bijela dana učiniti tako što. Jedino je bila važna ova sićušna nada.

— Zašto ništa ne kažeš? — promrmlja noćni čuvar.

Clum učini nekoliko koraka i nasloni se, ispod prozora, o zid.

Sada mu je revolver bio tik iznad glave. Morao se domoći revolvera prije nego vani netko prođe pokraj njega i možda ga zamijeti. .. ili ga noćni stražar ugleda.

Clum pogleda iznad ramena.

Sam Holm se okrenuo vratima, ustao, zaobišao pisaći stol i prišao prozoru.

Mladić posegne prema prozorskoj dasci, zgrabi revolver i povuče ga dolje. Kad se noćni stražar, sa zvi-jezdom na otrcanom kaputu, ponovo okrenuo, Wenzel je već sakrio revolver ispod košulje.

Sjeo je na ležaj i pokušao svladati uzbudjenje koje je njime ovladalo. Morao je u miru razmisliti, kako ne bi upropastio mogućnost što mu se pružala.

Noćni stražar se okrene, priđe rešetki i pogleda u ćeliju.

— U svakom slučaju, danas ćeš dobiti sočan odrezak, mladiću, a i ja.

Clum ništa ne odgovori.

Sam Holm ponovno priđe prozoru, potom otvori vrata i izađe. Nastojao se tako postaviti da se sa svih strana mogla vidjeti velika zvi-jezda na njegovu kaputu.

Clum ustane i desnicom opipa košulju. Zavuče ruku ispod nje, izvuče revolver i pogleda bubanj. Meci su unutra mutno blistali. Malo okrene bubanj i ponovno gurne revolver pod košulju.

Noćni stražar ode do ruba nogostupa i nakašlje se. Neko je vrijeme tu stajao raskrečenih nogu, ruku na leđima. Tada se vrati u ured, zatvori vrata, zaobiđe stol i stavi pred sebe revolver i vrećicu s mecima.

Clum se nastojao smiriti. Najradije bi izvukao revolver i zaprijetio stražaru. Umišljeni je starac jamački, no bojažljiv i čim bi uvidio da mu je u pitanju život, zacijelo bi otključao ćeliju. — Zasad, međutim, neće ništa poduzeti. Mora pričekati noć.

Clum ustane i počne nervozno koračati ćelijom. Noćni ga je stražar promatrao stisnutih očiju.

Wenzel se uplaši da se izdao, pa zastane pokraj zida ispod prozorčića s rešetkama, ali nije dugo izdržao. Ponovno je počeo hodati amotamo, sjeo na ležaj, ustao, sjeo na susjedni ležaj i napokon primorao samoga sebe da tu ostane.

Vrijeme je prolazilo vrlo sporo. Sada se samo još nadao da se šerif neće večeras vratiti. S njime bi mu bilo mnogo teže. Dillon zasigurno ne bi otključao ćeliju samo zato što bi mu on zaprijetio revolverom.

Noćni stražar ponovno ustane, pogleda kroz prozor i zapucketa prstima.

— Nadam se da je Nathan već počeo peći odreske. Gladan sam poput vuka!

VI

Sean Dillon je slijedio jedan trag sve do rječice Blackfoot. Ovdje, gdje je stajao, tragovi su se izgubili u uskom vodenom pritoku što je sada, usred ljeta, bio širok samo četiri jarda i dvije stope dubok.

Iako su strujanja bila vrlo slaba, tragovi su ipak bili izbrisani. Osim toga, nije ni znao jesu li to tragovi Parrishova konja.

Podigne glavu, pogleda iznad rječice i između brežuljaka ugleda u usjeku Laughamovu farmu. Ako je farmer čuo jahača, onda je Parrish morao drugom obalom odjahati dalje prema sjeveroistoku: odavde bi Laugham jedva mogao čuti konja.

Ujaše u rijeku i prijeđe na suprotnu obalu. Jahao je stotinu jardi udesno i zatim dvije stotine jardi

ulijevo, ali na tvrdom obalnom pojasu nije naišao ni na kakav trag. Zatim se udalji od rijeke, nastojeći pronaći neki trag između visoke, tvrde, osušene bivolje trave. No, bez sreće.

Tada mu pogled skrene prema djelomično šumom obraslim padinama Salt River Rangeja. Pokušat će i tamo, iako se nije nadao uspjehu.

Njegove su se, naime sumnje da je mladi Teksašanin govorio istinu, pretvarale u sigurnost. Isto je tako počeo shvaćati mladićevo reagiranje kad ga je napao u planinama. Clum Wenzel se htio domoći konja kako bi s njime pobjegao, i ništa više. A Parrish je, možda, uistinu bio na putu za Kaliforniju. Nasmiješi se na pomisao da bi ga mještani Idaho Fallsa mogli poslati u Kaliforniju, da ga tamo potraži.

Potjera konja prema planini.

Stigao je do njih otprilike nakon jednog sata i krenuo klancem što je vodio prema napuštenom logoru lovaca na divlje konje. Još je jednom pretražio svaki procjep, svaku spilju, drvenjaru i baraku. Okrenuo je svaki kamen koji je barem donekle mogao podići, ali nije naišao ni na kakav leš ni na novac.

Odjaše dalje uz klanac i stigne do puste visoravni na kojoj je raslo samo nekoliko čuperaka suhe bivolje trave. Kasno popodne stigao je do gole brdske padine i ugledao oko sebe stjenovite klance, kojih su se visoke litice okomito spuštale u dubinu. Klanci bijahu prekriveni šljunkom. Predjel bijaše vrlo nepregledan.

Dillon izvuče pušku iz navlake i opali jedan metak.

Iz kanjona je potmula jeka raznosa! tutnjavu daleko u planine, ali nigdje se nije podigao uvis ni jedan jedini lešinar, koji bi Seanu možda pokazao gdje se nalazi neki leš.

Gurne pušku natrag u navlaku i skrene konja prema spustu što je vodio u dubinu nekog kanjona. Počela ga je mučiti glad.

Vratit će se u logor lovaca na divlje konje i potražiti živežne namirnice.

— o —

Grad se napokon počeo smirivati. Prijeko, u salunu, ugasi se svjetlo.

Noćni je stražar malo postajao na ulici, a zatim se vrati u ured, zatvori vrata, sjedne za pisaći stol i ponovo stavi pred sebe napunjeni revolver.

Svjetiljka slabo zatreperi. Sam Holm uplašeno pogleda uvis i skoči. Uz to izvana začu korake. Starac posegne za revolverom, otkači ga i napuni bubanj.

Vrata se otvore.

— Ruke uvis! — zapovjedi Holm kriještavim glasom. — Ruke uvis, ili pucam!

Vlasnik saluna ostane vani i podigne ruke.

— Zar si poludio, Same?

Holm sjedne i stavi revolver na stol.

Gostioničar spusti ruke i uđe.

— Htio sam samo pogledati je li sve u redu.

— Moraš reći svoje ime i tada otvoriti vrata — promrmlja Holm.

— Prenervozan si, Same. U Idaho Fallsu postoji dvadesetak ljudi koji bi objesili ovoga momka, ali ni jedan jedini čovjek mu ne želi pomoći! Zapravo, mogao bi i sasvim mirno otići u svoju drvenjaru.

— A oni koji bi ga htjeli linčovati?

— Pričekat će bar dotle dok se šerif vrati.

— Usprkos tome ostat ću ovdje. I tako je sve u redu. Jesi li zadovoljan?

— Jesam.

Svjetiljka i opet zatreperi. Meeker, koji se upravo htio okrenuti, pogleda petrolejku što je visjela sa stropa na svinutoj žici.

— Pričekaj. — Sam Holm ustane. — Čini se da unutra nema više petroleja.

— Dobro.

Meeker sjedne na stolac uza zid pokraj stalka za oružje. Promatrao je zatvorenika koji je bio ispružen na jednom od ležaja i kao da je netremice gledao u pokrivač.

Holm izide kroz pokrajnja vrata i ostavi ih otvorena. Vratu se natrag s limenkom petroleja. Skine svjetiljku, stavi je na stol i odvrta poklopac posudice za petrolej. Napuni je petrolejem, ne ugasivši goreći stijenj. Kad je ponovo zatvarao poklopac, njegova je vlastita sjena na zidu postala tako ogromna da je odlutala i na strop.

Čitavu prostoriju ispuni prodoran zadah petroleja. Holm odnese limenku natrag, zatvori vrata i objesi svjetiljku. Sjednuvši ponovno za pisaći stol, zadovoljno klimne.

Meeker ustane.

— Onda, do viđenja. Do sutra Poslat ću Nelly neka ti donese kavu.

— Dobro. Ali neka bude jaka.

— Imaš li još kakvih želja? — podrugljivo zapita mirovni sudac.

— Aha! Pošalji mi kruha, maslaca i meda.

— Meda? A odakle mi med?

— Otiđi u trgovinu, tamo ćeš ga dobiti, Nathane.

Starac mu se prijateljski nasmiješi.

Mirovni sudac prokune, izide i zalupi vrata.

Odjek njegovih koraka postajao je sve tiši. Čula se još samo škripa pijeska i tada ponovno zavlada potpuna tišina.

Noćnom stražaru su se već zaklapale oči. Prekrižio je ruke na trbuhu, a glavu oslonio o zid od dasaka.

Clum Wenzel oprezno sjedne.

Odjednom, začuje se topot kopita koji je postajao sve glasniji.

Teksašanin je nekoliko trenutaka osluškivao, a onda ponovo legne na tvrdu ležaljku.

Noćni stražar podigne glavu, uspravi se, ustane, pride vratima i otvori ih.

Prostorijom prostruji zrak, koji zanjiše svjetiljku. Na zidovima se pokrenu sjene.

Neki konj zadašće. Zaškripi koža na sedlu. Clum Wenzel nejasno zamijeti nekog jahača.

— Šerife? — zapita Holm. — Već ste se vratili?

— Pa vidiš — odgovori Dillon. — Što ste to pričvrstili na kaput?

— Zvijezdu, pa to se vidi! Svaki šerifov pomoćnik nosi zvijezdu. Zar ne znate?

— Nisam na to mislio. Je li sve u redu?

— Jasno. A što bi moglo ne biti u redu? Jeste li nešto pronašli?

— Nisam.

— Možda je trebalo da duže tražite, šerife. Uostalom, već sam naručio zajutak za sebe i za zatvoreni-

ka. — Neću vas toga lišiti, Holm. Pitat ću Nelly mogu li ostati u nje.

— Siguran sam da neće imati ništa protiv. — Starac se nasmije. — Htio sam vam još nešto reći. Momak nije progovorio ni riječi. Zaišta se ponaša kao da baš ništa ne zna. A znate li što sam ja pomislio?

— Kako bih to mogao znati?

— Eto, zamišljaj kako mu mi ništa ne možemo dokazati. I kada potom bude slobodan, otići će po opljačkani novac i s njime nestati. I nikada ga više nitko neće tražiti.

— Možda.

— Zasigurno.

— Ostat ćemo pri »možda«, Holm. Zato što baš ništa ne znamo.

Šerif okrene konja i odjaše prema staji za iznajmljivanje.

— Laku noć, šerife!

Noćni stražar uđe u ured i zatvori vrata. Prišao je rešetki, nekoliko trenutaka promatrao Wenzela i tada krenuo k pisaćem stolu da ponovno sjedne.

Clum je kasnije još jednom čuo šerifov glas, a tada se nad grad opet spustila tišina. To što Dillonu nije palo na um da osobno preuzme noćnu službu, mladić je smatrao migom sudbine.

Holm je sjedio glave zabačene natrag i oslonjene na zid od dasaka, zatvorenih očiju i ruku prekriženih na trbuhu.

Clum Wenzel ustane, izvuče ispod košulje revolver, priđe rešetki, napne bubanj i sa cijevi udari o jednu prečku.

Prostorija zaječi od zveketa. Probudivši se, noćni čuvar uplašeno otvori oči i netremice se zagleda u crno razapljani osmerokutni otvor cijevi.

— Ne diraj svoj revolver, ostavi ga neka leži! — grubo zapovijedi zatvorenik. — Izvadi ključ iz ladice i dođi ovamo!

Noćni čuvar se nije micao; zabravio je čak zatvoriti usta.

— Naprijed, ili ću opaliti! — zakiče Clum.

— Neću otključati!

— Tako, nećeš otključati!?

Wenzela oblije znoj, jer se pobojao da noćni stražar doista neće otključati.

— Ne, neću!

Clum gurne revolver dalje kroz rešetku.

— To moraš sam odlučiti. Brojit ću do tri, a tada ću, ne budeš li imao ključ u ruci, opaliti!

Holm odmahne glavom, iako su mu oči već treperile od straha.

— Jedan...

— Budeš li pucao, čut će se u čitavom gradu! — upozori ga Holm.

— Zar će to tebi biti važno, Holme? Tada ćeš već biti mrtav! Ako me onda i objese, baš mi je svejedno zbog čega! Dva...

Sam Holm se pogrbi. Vidio je kako se Teksašaninovo lice skamenilo, kako su mu iz očiju sijevale ledene munje.

— Pričekaj! — poviče drhtavim glasom. — Pričekaj!

— Hajde, ne razmišljaj tako dugo!

Holm posegne u ladicu, u slijedećem je trenutku imao ključ u ruci.

— Ali...

— Što još?

— Ti ćeš me ubiti!

— Pucat ću samo ako me na to primoraš. Ali, neću duže čekati. Ili ćeš otključati sada, ili...

— Da, da.

Noćni čuvar priđe ćeliji, gurne dugi ključ u veliku bravu i okrene ga. Vrata se djelomično otvore sama od sebe.

Clum Wenzel je malo povukao revolver i mahnuo njime udesno.

— Hajde, otiđi tamo prijeko!

Holm posluša.

— Ruke uvis!

Noćni stražar i opet posluša.

Wenzel nogom udari vrata. Ona se širom otvore i zvučno udare o rešetku. Mladić se odmakne, mahne revolverom i zapovjedi:

— Uđi i okreni se! Ne spuštaj ruke!

— Ti ćeš me izmlatiti! — zacvili Sam Holm.

— Samo ćeš dobiti po glavi, i ništa više. To te neće ubiti. Hajde, do vraga, dođi već jednom!

S velikom zvijezdom na prsima, starac se stenjući vrati natrag, a Teksašanin ga revolverskom cijevi udari po glavi. Holm odleti do zida i sruši se.

— Žao mi je, ali drugačije ne ide — tiho izusti Clum.

Izišavši iz ćelije, potraži uže, ali je u ladici pisaćeg stola našao samo laso. Razrezao ga je, otišao u ćeliju, svezao starca, stavio ga na jednu drvenu ležaljku i gurnuo mu svoj rupčić u usta. A da ga ne bi mogao ispljunuti, svezao mu je komad lasa oko glave, tako da ga je imao između zuba.

Clum Wenzel zatvori vrata, okrene ključ, izvuče ga i baci na pisaći stol.

U ladici pisaćeg stola našao je revolver kalibra 45, strpao metke u džep, uzeo sa stalka za oružje pušku i ugasio svjetiljku.

Kad je izišao na ulicu, ona je bila pusta. Na kolniku su se, pod mjesečinom ocrtavale iskrivljene sjene. Pijesak se svjetlucaao kao da se sastoji od tisuća dijamanta.

Clum se odvuče duž zida do ugla. Tu zastane i oprezno se osvrne. Osjećao je pritisak oba revolvera što ih je sada imao za opasačem. Desnicom je tako čvrsto stisnuo držak puške da ga je već zaboljela ruka.

Nigdje nikoga.

U jednom skoku prijede na suprotnu stranu ulice i priljubi se uz najbližu kuću.

Čuo je tihu škripu drveta i nekog čovjeka kako hrče iza zida. Osjećao je kako mu prijeti velika opasnost da bude otkriven, a i silno se plašio, jer sada bi svi bili uvjereni da je on razbojnik i da je pomagao ubiti poštanskog jahača.

Žurno se šuljao duž zida, stigao do drugog ugla kuće i zaobišao je.

Stigao je u dvorište staje za iznajmljivanje konja. Mutna svjetiljka rasprostirala je slabo svjetlo u staji. Čulo se šuškanje slame. Poneki je konj zadahtao.

Clum se odšulja duž drvenog zida i pogleda u staju. Svi su konji stajali u pregracima, još nijedna životinja nije ležala. Iz jednog pregratka virile su cipele s rupama u džonovima. U hodniku bijaše nekoliko limenki, s greda na stropu visjeli su lanci, a posvuda unaokolo razbacane uzde. Sedla bijahu obješena na zidove, a na nekima u navlakama puške.

Wenzel uđe u staju i pogleda konje. Htio je dobru životinju. Ako već mora ukrasti, poslije ionako neće biti važno kakva je životinja bila.

Upao mu je u oči vranac vitkih bokova.

Konjušar je hrkao.

Clum krene dalje, sve dok je ugleđao zaspalog konjušara. Stavio je pušku na pod, malo se sagnuo nad čovjeka, izvukao jedan od revolvera i zamahnuo.

Konjušareva glava padne ustranu.

Clum donese jedne uzde, zaveže onesviještenog čovjeka i začepi mu usta. Sada potrči natrag uzme sedlo sa zida i osedla vranca.

— o —

— Zar ne možeš spavati, ili nemaš dovoljno mjesta?

Nelly se u krevetu odmakne dalje prema zidu.

— Dobro mi je.

Djevojka se ponovo dokotrlja do njega i osjeti toplinu njegova tijela.

— Mora da si ipak umoran. Kako već dugo ne spavaš?

— Može se podnijeti.

— Razmišljaš o mladiću?

— Da.

— Uopće nije nalik na zlikovca, zar ne?

Sean se nasmiješi.

— A kako izgledaju zlikovci? Može li se to na prvi pogled doista vidjeti, Nelly?

— No, da... barem često.

— Možda zadobiju poseban izgled nakon što su dugo progonjeni. Poneki ljudi imaju nešto zlo u sebi, ali ne moraju uvijek biti zlikovci. Pogledaj, na primjer, vlasnika trgovine. Ako bi on došao kao stranac u Idaho Falls, nitko mu se ne bi usudio ispriječiti na putu.

— Da, tako je. Ali, usprkos tome razmišljaš o Teksašaninu. Osjećam to.

— Da, Nelly. Vjerujem da je govorio istinu. Ali, to bi značilo da Parrish više ne može biti ulovljen s novcem. A toga naši mještani neće postati svjesni.

I što ćeš poduzeti?

— Ni sam još ne znam.

— Moraš razgovarati s Meekerom. On neće dopustiti da bude obješten netko kome krivnja nije dokazana.

— Sjećaš li se kako se Meeker ponašao dok je stol letio preko teže?

Nelly se nasmije i čvršće priljubi uz Seana.

— Ležao je ispružen na podu.

— I jadicovao.

— Da. — Nelly se ponovo nasmije. — I jadicovao. Baš je bilo smiješno. Ali... zašto počinješ o tome?

— Htio sam reći kako je Nathan Meeker, na kraju krajeva, ipak samo kukavica. Ako dođe do gužve, on će se izvući.

— To bi moglo biti, Seane. Onda...

— Što?

— Tada bi mogao, noću i po magli kad nitko ne bi vidio, pustiti Teksašanina iz zatvora. Ali tada bi ti bio u njihovim rukama.

— A oni bi krenuli za njim u potjeru. To nije nikakvo rješenje.

Nelly ga poljubi i prstima mu prijeđe po vratu.

Odjednom se nešto začuje.

Sean odgurne djevojku i sjedne.

Gradom odjekne krik. Začuje se pucnji iz puške. Prozorska stakla zazveče.

Dillon skoči iz kreveta, navuče hlače, pritrči prozoru, uspravi se i pogleda van.

Usred kolnika, pokraj staje za unajmljivanje konja, stajala je neka spodoba i pucala iz puške. Pucanj je odjekivao gradom. Plamen čudna šiljasta oblika poleti uvis i ugasi se, a siktanje metka se izgubi u noći.

— Šerife, dodite! — zaurla konjušar. — Momak je pobjegao na Sea-galovu vrancu.

— Gospode! — prošaputa djevojka. — Pobjegao je?

— Osedlajte mogega konja! — poviče Sean.

— U kućama se zapale svjetla. Prozori i vrata se otvore, začuše se brojni povici.

Sean se okrene.

— Ali tko mu je pomogao? — zbunjeno zapita djevojka. — Ne shvaćam.

— Možda će to objasniti noćni stražar.

Sean se žurno obuče, uzme opasač i izjuri iz sobe.

— Seane! — poviče djevojka.

Zastao je.

— Seane!

Vratio se natrag i pogledao u sobu. Djevojka, sjedeći na krevetu, zapita:

— Kamo ćeš?

— A kamo bih mogao ići?

— Hoću reći da smo baš malo prije govorili kako bi bilo najbolje da on nekako pobjegne.

Dillon se vrati u sobu.

S ulice se začuše još glasniji povici.

— Da, razgovarali smo o tome — prizna Sean. — Ali što misliš da će ljudi sada reći? Osim toga, netko mu je pri tome morao pomoći. Moram to ispitati, Nelly.

Okrenuo se, izišao i potrčao niza stube. Žurno zakopča opasač.

Na ulici krene za Nathanom Meekerom, koji je izišao iz saluna.

Sa svih strana prema salunu i šerifovu uredu nagruše muškarci i nekoliko žena.

Vlasnik saluna i mirovni sudac pride vratima ureda i uđe, a Dillon za njim.

Pod treperavim svjetlom svjetiljke ugledaše u ćeliji noćnog stražara.

Dillon uzme ključ, otvori ćeliju, uđe i oslobodi Holma. Pomogao mu je da sjedne i pažljivo ga pogledao.

Starac je teško disao; još se nije operavio od straha.

Sean ga je promatrao i čekao.

I vlasnik saluna uđe u ćeliju, a svjetina se gurala uz otvorena vrata.

— Odjednom je imao revolver u ruci — progovori Holm.

— Revolver?! — iznenadi se Nathan Meeker.

— Da, revolver! — Holm odlučno klimne. — Vjerojatno ga je skrivao ispod pojasa hlača.

— Ali... — Meeker pride bliže, sagne se i stavi svjetiljku na pod. — Netko mu ga je morao dati!

— Jasno! — Holm žestoko kimne. — Možda se njegov ortak vratio!

— Parrish! — poviče Meeker. — Tako je, šerife! Parrish neće da njegov ortak bude sam obješen! To bi priličilo tom starom lupežu!

— Tada ih šerif može, ako požuri, obojicu uhvatiti!

— Možda je to bio Parrish — zamišljeno će Dillon i pogleda prozorčić s rešetkama.

— Šerife, vaš konj! — javi se konjušar iz staje.

Sean izađe. Građani odstupiše, stvarajući prolaz na čijem je kraju stajao Shehan.

— Je li Wenzel bio u staji?

— Taj me je prokleti nitkov istukao, ali me nije dobro svezao!

— Da smo ga barem objesili! — poviče neki muški glas.

Skupina muškaraca promrmlja u znak suglasnosti.

Dillon potrči, uzme od konjušara uzde i vine se u sedlo.

— Dovedite pljačkaše ovamo, kako bismo ih mogli objesiti! — zapovijedi grubi ženski glas.

Gomila i opet odobravajući promrmlja.

Sean Dillon brzo okrene konja i podbode ga. Životinja zadašće — i kuće proletješe pokraj jahača. Sada, u noći, bilo bi besmisleno tražiti tragove, pogotovu blizu kuća gdje postoje nebrojeni otisci. Ali Sean je smatrao da su njih dva ...ako je doista Parrish prokrijumčario revolver... jedva i imala priliku da razgovaraju. To bi Sam Holm u svakom slučaju zamijetio. I, jasno, nisu se mogli dogovoriti o mjestu sastanka. Prema tome, Parrish će vjerojatno čekati na putu prema brdima ili u napuštenom logoru lovaca na divlje konje.

VII

Bila je još duboka noć kad je Sean Dillon projahao klancem i stigao u dolinu.

U njemu se javiše sumnje. Što onda ako je Parrish ipak uspio Tek-

sašaninu doviknuti mjesto sastanka koje se, možda, nalazi negdje na jugu, i sada bi obojica već mogla biti milje udaljeni od njega.

Sean ugleda, obasjane mjesečnom, drvenjaru i prazni obor. Brzo je jahao, a ako je Clum Wenzel ipak bio ispred njega, njegova je prednost mogla biti samo neznatna; nije iznosila više od dvije ili tri milje.

Neki konj zadašće.

Sean zauzda konja i skrene ga. U sjeni drvenjare nejasno zamijeti neko kretanje, a već idući tren začu pucanj. U mraku iskrasne vatreni jezičak i sablasno osvijetli čovjeka i konja. Metak prohuji mimo Seana, pogodi stijenu i vine se, zujeći, prema nebu.

Dillonov se konj uplaši i, zarzavši, propne na stražnje noge.

Sean klizne iz sedla. Izvuče pušku iz navlake.

Tamo prijeko kao da je stajao samo jedan čovjek. Upravo je i opet opalio. Metak ponovo pogodi stijenu i odbije se od nje. Tada se čovjek baci na konja i podbode ga. Životinja se opruži poput luka i pojuri iz sjene drvenjare u dolinu. Ispod kopita su iskakale iskre i gasile se u zraku.

Klanac je i opet odjekivao od udaraca konjskih kopita. Spodoba je ležala na vratu životinje, kao srasla s njome.

— Stani, Wenzle! — poviče Sean.

Otkočio je pušku i opalio. Vatra iz cijevi ga zabliješti, oštar zadah baruta mu dopre u nos, oči ga zapekoše.

Jahač je jurio dalje.

Sean još jednom opali. Ali, jahač je već stigao do kraja doline i sada se nalazio između stijena što su se sasvim približile jedna drugoj.

Sada je protivnik bio pred njim.

Dillon skoči u sedlo i nastavi potjeru. Osjećao je lovačku groznicu, od koje mu se uzburkala krv.

Drugi jahač nestane u tami između zbijenih, krševitih stijena, ali u kanjonu je glasno odjekivao topot konjskih kopita.

Sean je trkom jurio klancem.

Čovjek pred njim uzvratu pucnjavom.

Načas Dillon začuje zujanje metka. Vatreni plamen se ugasio i više nije vidio konjanika.

— Naprijed, brže! — potjera Dillon konja.

Progonjeni ponovo opali, a metak pogodi izbočinu stijene. Sean zamijeti da se prednost čovjeka koga progoni smanjuje. Ali, time se istodobno povećala opasnost da on ili konj budu pogodeni i zato prestane podbadati konja. Životinja je još nekoliko trenutaka trčala istom brzinom, a onda uspori.

Dillon izvuče pušku, nacilja i opali. Vatra iz puščane cijevi ponovoga tako zaslijepi da nekoliko trenutaka nije ništa raspoznavao...

Tada opet začuje jahača. Sada ga je slijedio u većem razmaku.

I progonjeni je od vremena do vremena pucao, a onda pucnjava prestade; očito je uvidio besmislenost pucanja.

Čim se udaljenost previše povećala, Sean opet natjera konja u trk. Nije htio ovog čovjeka izgubiti iz vida. Uskoro će svanuti, a tada će... u to bješe uvjeren... zaustaviti tog momka.

Svanulo je. Put kroz klanac vodio je uzbrdo.

Clum Wenzel nestane iza neke izbočine, skoči s konja i gurne veliki kamen na rubu puteljka. Kamen se prevrne, udari o kamenu stijenu, a onda o drugi kamen. Oba se otoktrljaju do trećeg, četvrtog, petog... kamena, tako da se niz usječeni put kotrljalo sve više kamenja i šljunka.

Mladić se vine u sedlo i ponovo potjera pjenom prekrivenu životinju.

Dillon, jureći oko izbočine stijene, ugleda kamenje kako se kotrlja i spazi jahača. Konj se uplašeno rzao i htio natrag.

— Dalje! — poviče Sean i ostrugama podbode konja, a šakama mu pritisne vrat.

Životinja nastavi put i skoči preko kamenja što se kotrljalo.

Wenzel je izgubio mnogo vremena i sada je od šerifa bio udaljen samo stotinu jardi. Dospio je tek do uzvisine obavijene jutarnjom maglom i u njoj je nestao.

Sean nije zauzdao konja. Uzjahao je kao u neki zid, ne znajući što ga iza njega očekuje, ali je čuo slabi topot kopita drugog konja i prema tome se snalazio.

Nije dugo jahao, a tada ugleda pred sobom drugu životinju, što se kretala samo kaskajući.

Clum Wenzel se osvrne. Sada se više nije mogao previdjeti izražaj njegovih očiju — izražaj progonjenog. Mladić podigne revolver, ali prije nego je dospio opaliti, Sean se nađe kraj njega i skoči na mladog Teksašanina.

Zgrabio je Wenzela za vrat i potegnuo ga. Sručili su se zajedno na zemlju.

Wenzel je pao na šerifa, pritisnuo ga lijevim laktom o vrat i zamahnuo desnicom. Ali, Dillon je imao dovoljno snage da ga zbaci sa sebe. Revolver zvečeći klizne preko kamenog tla. Mladić odleti ustranu.

Istodobno se osoviše na noge. Sean se zbog Tekšašaninova udarca zgrbi i odmakne, a Wenzel zbog snage udarca prsima udari o Dillonovo rame.

Sean ga odgurne natrag i udari šakom u bradu. Tekšašanin krikne i sruši se. I drugi revolver klizne iz njegova opasača i otkotrlja se. Wenzel htjede posegnuti za njim, ali Dillon je bio brži. Udario ga je nogom i revolver je kliznuo do ruba padine, a zatim se sruvao u klanac.

Mladić sjedne i protrlja bradu.

— Tko ti je dao revolver kojim si zaprijetio starcu i udario ga?

— Ne znam.

Sean čučne nekoliko koraka dalje od Wenzela.

— Odjednom je ležao na prozorskoj dasci — promrmlja Clum.

— Kada?

— Još po danu.

— A ti nisi ništa čuo? Nitko ti ništa nije rekao? — s nevjericom je zapitkivao Sean.

— Ne.

Dillon se uspravi.

— Bi li to mogao biti Parrish?

— Jedva.

— Zašto ne?

— Zato što ga ne zanima moj život, a osim toga ne bi se u pola bijela dana usudio doći u grad.

— Tako!

Dillon je pažljivo promatrao Tekšašaninovo lice, pitajući samoga sebe govori li istinu.

Wenzel krišom pogleda konje. Skrenuvši ponovo pogled na Seana, reče:

— Nemam nikakve veze s napadom na poštanskog jahača!

— Postoji li u Idaho Fallsu čovjek s kojim si u dobrim odnosima?

— A kako bi postojao? Vrlo sam rijetko svraćao u grad.

— Možda si, tko zna kada, učinio veliku uslugu nekome iz grada. Možda time što si mu u ovim brdima pokazao pravi put. Ili si mu dao konja, spasio ga pred Indijancima ili nešto slično?

— O tome ništa ne znam. Zašto bi to bilo važno?

— Netko ti je morao dodati revolver.

Clum Wenzel i opet krišom pogleda konje. U vrancu iz Idaho Fallsa pribavio je sebi vrlo dobrog konja, ali kao što je sada znao ipak ne najboljeg. I zato ga je, sada zanimao šerifov konj.

—Tko je to mogao biti?

Tekšašanin pogleda Dillona.

— Ne znam, niti sam o tome razmišljao. Revolver je odjednom bio tamo. Mogućnost za mene!

— Sada ćemo se vratiti. Naprijed, dođi!

Sean mahne Tekšašaninu, priđe konjima, uzme Wenzelovu pušku iz bisaga i isprazni je.

Uto se mladić htjede iza njega baciti na drugog konja. Sean ga uspije zgrabiti za ruku i gurnuti natrag. Ispustio je pušku i ponovo zamahnuo. Kad se njegova ljevica ponovno otvorila, Tekšašanin posr-

ne i stenjući sruši. Omamljen, ot-
kotrlja se i posrne na lice. Htjede
ustati, ali ponovno padne.

Sean odveže laso sa sedla, razreže
ga i sveže sprijeda prekrizene mla-
dićeve ruke. Podigne ga, gurne o
vranca i zapovijedi mu neka se pop-
ne. Tada uzme pušku, pa se i on
vine u sedlo.

Wenzel ga pogleda iznad vranče-
vih ušiju.

Što ćete sada učiniti?

— Tražiti novac i ubojice poštan-
skog službenika. A sada idemo, pri-
je nego se ovdje ukorijenimo!

Clum posegne svezanim rukama
za uzdama i podbode vranca.

Sean ga je slijedio. Zavezao je
remen oko puške i objesio je za bi-
sage.

Mladić pogleda preko ramena i
reče:

— Samo sam htio nešto uzeti u
logoru i onda bih otišao u Teksas.

— Ljudi se uglavnom upropaste
zbog sitnica. Dillon se osjećao ne-
voljko, jer je bio uvjeren, više no
ikada, da Clum nije imao nikakve
veze s pljačkom. Ali, bijaše tu i slu-
čaj s tim revolverom i tajanstvenim
pomagačem za koji nije postojalo ni
ma kakvo objašnjenje. A sada još
i krađa konja. Građanima Idaho
Fallsa dovoljan razlog da podignu
vješala.

Prepirao se sam sa sobom i odjed-
nom se zapita zašto je tako uporno
slijedio mladića.

— Možda bih konja negdje ost-
avio — reče Wenzel — kako bi ga
odveli natrag.

— Ne, ne bi to učinio!

— Zašto ne?

— Zato što ne bi mogao kupiti
drugog konja. Ne pokušavaj me

nadmudriti. Time samo otežavaš
svoj položaj. Trebalo bi da mi po-
mogneš, Clume.

— Ali ja ne znam gdje je Parrish
ostao! Zacijelo je stotine milja dalje
odavde i odavno u sigurnosti. Ni vi
ga više nećete naći.

— A tko ti je dao revolver?

— Ne znam, do vraga!

Sean klimne, slijedeći mladića
preko brdske padine.

— Ako u Idaho Fallsu uopće ne-
maš prijatelja, onda ti je jedino
duh mogao pomoći.

— Uistinu ne poznam ljude u gra-
du; nikada nisam imao ni ma kak-
ve veze s njima. Bio sam nekoliko
puta u salunu i u dućanu, no to je
doista sve!

Izišlo je sunce. Duge zlatne zrake
puzale su preko planina i pozlaćiva-
le vrhove i grebene. Poneke stijene
počele su blistati i svjetlucati. Ju-
tarnje su magle potpuno iščezle; na
grmlju se vidjelo samo još nekoliko
kapljica rose, ali i one će za nekoli-
ko minuta potpuno ispariti.

Klancem projuri preplašena sje-
na; došla je sa zapada i nestala pre-
ma istoku. Bio je to vuk. Ne mnogo
dalje, javljali su se lešinari.

Wenzel zauzda konja i pogleda u
klanac iz kojega su uzlijetali veliki
lešinari. Čulo se lepet njihovih kri-
la. Ptice koje se bjehu spustile u
klanac, u oštrom se zaokretu vraća-
hu, leteći prema vrhovima stijena i
iznad njih. Njihovo je glasanje odje-
kivalo nebom dok su opisivali veli-
ke krugove.

I Sean zaustavi konja.

Nekoliko je trenutaka gledao za
lešinarima, koji su se uzdizali sve
više, a onda pogleda u klanac, oda-
kle su uzletjeli. Wenzel i on nisu

još stigli do tog mjesta, ali nisu bili ni daleko od njega.

— Dalje! — zapovijedi Sean.

Clum podbode iscrpljenog vranca. Udarci kopita odzvanjahu po ispranom kamenju. U međuvremenu se podigoše sićušni oblaci od prašine.

Tamo gdje su lešinari sletjeli u klanac, ponovo zastadoše.

Leš se nalazio između velikog kamenja što ga je u proljeće voda donijela u klanac. Ali, ni Clum ni Sean nisu mogli prepoznati čiji je leš što su ga lešinari raskomadali, jer bijahu visoko iznad klanca.

— Dođi, ovoga ćemo bolje pogledati! — zapovijedi Sean.

Wenzel nastavi jahati, tražeći spust u klanac.

— o —

Mrtvac više nije imao oči, a lice mu je bilo tako unakaženo poput noža ostrim kljunovima da čak i Clum nije bio siguran da li je riječ o Parrishu. No, prepoznao je čizme, poderani kaput i šešir natopljen znojem, sa dvije rupe od metka.

— Da, to je on — promuklo promrmlja.

Sean zaobiđe leš. Nije mogao pronaći ni bisage poštanskog jahača ni jedan jedini komad novca što je bio u torbi.

— Bio je ranjen — reče Wenzel, koji se sagnuo i odmaknuo košulju s leša tako da se vidjela zgrušana krv i rupa na prsima.

— A njegov konj?

— Tko zna. Zacijelo je otrčao dalje... s opljačkanim novcem!

Sean klimne.

— To je bilo objašnjenje. Ali, tada bi konj morao biti u blizini.

— Bili su to divlji konji, šerife. Nijedna se životinja nije vratila natrag. Možda traže svoje krdo, sve dok ga ne pronađu negdje u brdima.

Dillon sjedne na veliki kamen.

Na stijenama je mogao vidjeti zemljanosmeđu boju, koja je pokazivala kako je bila visoka voda prošlog proljeća. Ni sam nije znao zašto ga to zanima, jer je to bilo beznačajno. Tada ustane, potrči uz klanac i posvuda pretraži tlo. Tada se vrati, pa pretraži i drugu stranu.

Clum je u međuvremenu sjedio na nekom ispranom kamenu pokraj konja, čak i ne pokušavajući pobjeći.

Sean se vrati natrag.

— Ništa. Nema torbe, ni novca, ni bilo kakvog konja.

— Ta, već sam vam rekao da ga je zbacio. Bio je ranjen i iscrpljen, možda čak i onesviješten. A konj je pobjegao u brda i traži svoje krdo.

— Tada moramo i mi potražiti to krdo. Napokon, ti znaš gdje se mogu naći divlji konji, zar ne?

Clum ustane.

— Oni mijenjaju mjesto na kojem se zadržavaju i godinama ne idu na isto pojilište, šerife.

— Tvoj će položaj u Idaho Fallsu... ne nađemo li novac... biti prilično tmuran, Clume. Misli na to!

Zarobljenik tiho opsuje i počne vući užu kojim je bio svezan.

— Dovoljno je dokazati da s tim nemam nikakve veze.

Dillon odmahne glavom.

— Ništa nije dokazano, Clume. Mogao si i pomoći.

— Što sam mogao?!

— Baciti ga u klanac. Možda si čak pucao u njega i on se zato stro-poštao dolje.

— Poštanski je službenik ustrijelio dvojicu, šerife. Ne shvaćam kako nikome nije palo na um da je mogao pogoditi i Parrisha. On ga je ranio, a Parrish je još uspio stići dovde.

Sean klimne.

— I to bi bilo jedno objašnjenje.

— To i jest pravo objašnjenje!

— Ne. Bilo bi, da pronađemo konja. No, hoće li krdo prihvatiti osedlanog konja?

— Sedlo — promrmlja Clum — a i uzde zasigurno leže negdje na zemlji. Morao je bilo kada stati na njih. Možda leže negdje dalje u klanecu, a mi ih samo nismo vidjeli.

Sean se sjeti vuka kojeg su sreli.

— Možda. Pogledajmo.

Šerif priđe svom konju i uzjaše. I Clum se vine na konja. To što su mu ruke bile svezane nije mu osobito smetalo, a Sean nije ni pomislio da mu ih razveže.

— Krenimo!

Wenzel krene pred šerifom.

Kamenje ih je neprekidno primoravalo da jašu u luku. Često su se zaustavljali, jer je klanac bio širok i nepregledan, a iza svakog velikog kamena moglo se nešto naći. Prešli su otprilike milju uz klanac, ali nisu naišli ni na kakvog konja.

Iza njih su lešinari ponovo slijetali u klanac.

Wenzel zaustavi konja.

— Ništa.

— Da.

— Jasno, mogao je otrčati i dalje. Konj nije morao bezuvjetno stati na uzde što su se vukle po zemlji. Uzde su se mogle i razderati.

— Mnogo je toga moguće, ali je samo ponešto vjerojatno. Hoćemo li sada potražiti konje na putu za poji-lište?

— Što se mene tiče, neka bude. Ali mislim da konju s jakim mirisom čovjeka i sa sedlom, krdo ne bi dopustilo da mu se pridruži.

— Očito još nisi shvatio da ti je to jedina prilika, Clume.

— Ali, ti imaš sada sve osim novca!

— Ne, nemam. Bez novca sve ostaje otvoreno. A danas će ti oni iz Idaho Fallsa još manje vjerovati nego jučer. Čim netko pobjegne, većina ljudi smatra da potajno priznaje krivnju.

— Ali to je ludost! Oni su me htjeli objesiti!

— Hoćemo li odjahati dalje?

Wenzel je slijedio šerifa kroz klanac prema istoku. Kanjon se sve više uspinjao, a litice sa strane postajale su sve plosnatije.

Stigavši na uzvisinu, mogli su na istoku vidjeti sunce. Golema ih je vatrena lopta tako zaslijepila jarkom svjetlošću da nisu mnogo razaznali od puste visoravni što je ležala pred njima.

— Konja nećemo naći — reče Clum. — Sa sedlom i s uzdama nikada ne bi mogao postići brzinu kojom se krdo kreće na velikim udaljenostima. Suviše govori protiv toga.

— Ta, imamo vremena, Wenzel. Pokušat ćemo. Ništa nam neće pobjeći.

— Pa dobro, šerife. Meni je dosta svejedno do kada će me čekati s vješalima.

Clum ponovo obode vranca kojega je ukrao i odjaše dalje prema suncu.

— o —

Ležeći na visoravni, Dillon i Clum promatraju ispod sebe duboko usječeni put na kraju kojega je iz uskog procjepa izbijao zapjenušani gorski potok i u siktavom se vodskoku skupljao u ispranoj kamenoj udubini, da bi začas opet nestao iza strme stijene. Iznad mokrog procjepa u stijeni u zraku se lelujala duga.

Čekaju već tri sata. Sunce se blago spušta prema zapadu i baca nove sjene na usječeni put.

— Većinom dolaze ovamo — reče Clum. — U krugu od pet milja postoji samo ovaj potok.

— A kako daleko odlaze krda?

— Sve do druge strane brda. Parrish je jednom trčao za nekim bijelcem kojega nikada više nismo vidjeli. Možda jure sve i do Montane. To ne zna nitko živ, šerife.

— Konj je morao negdje ostati. A i netko ti je dao revolver, to je sigurno.

— To sa revolverom ne shvaćam. Ali bio je napunjen, pružao mi je priliku, a nisam htio o tome razmišljati. Htio sam iskoristiti priliku, nestati.

— Nestati. — Dillon oslušne ovu riječ i odmahne glavom.

— Mještani Idaho Fallsa će me ubiti, šerife.

Sean pogleda mladića.

— Morate me pustiti na slobodu!

— Zar se zato tvoje vladanje opet promijenilo? — Šerif se nasmiješio. — Nešto ću ti reći: neću te pu-

stiti. Ljudi iz grada su me namjestili kao šerifa. Nikada nisam imao posla, osim što sam ponekad morao napisati neku ceduljicu. I sada, kad je posrijedi nešto važno, zar da postupim protiv tih ljudi? To neću učiniti.

— Ali vi znate da ja nemam nikakve veze s tim napadom!

— Ne znam, to je baš ono. Htio bih ti vjerovati, ali se bojim da bi me mogao prevariti. Baš kao i poštanski jahač, i ti si mogao pucati u Parrisha.

— U to ni sami ne vjerujete! Parrish i oni ostali spasili su mi ove zime život. Ne bih pucao u onoga tko mi je spasio život.

— Ako nisi htio sudjelovati u napadu, tada se sve potpuno promijenilo, Clume. Nitko nije više ni mislio o onom što je bilo ove zime!

— Oni su i te kako mislili o tome! — procijedi mladić kroza zube. — Čak su me i podsjetili na to!

Sean ponovo pogleda u klanac, jer mu se činilo da čuje i druge zvukove osim šuma vode. I doista, zrakom odjekne jeka koja se iz trenutka u trenutak pojačavala.

— Konji! — klikne Wenzel.

Svezanim rukama posegne za rubom stijene i povuče se naprijed, kako bi mogao bolje vidjeti usječeni put.

Uskoro se sasvim jasno začuje topot. Odjekivao je između stijena.

U klancu se pojavi prvi konj, krupan ridan širokih prsa i dugih nogu. Velika nepravilna bijela zvijezda resila mu je čelo, a jedan se njezin vrh spuštao sve do nozdrva.

U krdu bijaše otprilike deset životinja. Uskoro je njihov trk postao

sporiji, a onda su se zaustavili pokraj ispranog kamenog korita, da bi se napili.

Jedna od životinja imala je oglav od remenja, ali bila je bez uzda. Nije bila ni osedlana.

— Gledaj! — Sean pokaže konja koji se između ostalih gurao na pojište.

— Ono bi mogao biti moj konj!

— Tvoj konj?

— Da. Oglave im nikada nismo skidali. A Parrish je, kad su odjahali, poveo sve konje sa sobom.

— Ne možeš ga prepoznati?

— Možda, ako bih mu prišao sasvim blizu. Izgleda kao stotine drugih konja.

— Tada bi ga prepoznao?

— Možda bih tada zamijetio nešto na životinji. Čovjek se ponekad sjeti neke sitnice.

— Znači, konji su se već mogli vratiti krdu?

— Da. Svakako!

Pastuh predvodnik odjednom podigne glavu. Kao da je nešto čuo. Usljedilo je rzanje, nalik na signal trubom. Konji se naglo okrenu i odjure usječenim putem.

Nekoliko trenutaka zatim iščezli su poput priviđenja, a zvukovi utihnuše.

— Nijedan od ovih nije imao sedlo. — Sean se uspravi. — Odjahat ćemo natrag.

I mladi Teksašanin ustane.

— Biste li shvatili, šerife, ako bih još jednom pokušao pobjeći?

Dillon se oštro nasmiješi.

— Sve vrijeme tražiš takvu mogućnost, Clume. Želiš li doznati bih

li pucao u tebe, ako te na drugi način ne bih mogao uloviti?

— Da, to sam mislio.

— Još ne znam što bih učinio, ali nemoj se pouzdati u to da bih te tek tako pustio pobjeći. To se neće dogoditi.

— Želite me, dakle, izručiti mještanima Idaho Fallsa? — promrm-lja Clum.

— Želim objasniti razbojnički napad, momče. A pošto je sada dokazano da Parrish i novac već ne mogu biti stotinu milja dalje zapadno ili jugozapadno, možda mi i to uspije.

— Za to biste morali naći konja!

— Hajde, popni se u sedlo!

Clum ga poslušao, vine se u sedlo i odjaše preko visoravni, pa krene jednim od puteva što su vodili u klanac kroz koji će stići do logora lovaca na divlje konje i izići iz planina.

Sunce je sada bilo već malo ispred njih. Između stijena je bilo vruće.

— Žedan sam — reče Clum. — A već vječnost nisam ništa ni jeo.

— Izdržat ćeš do grada.

— U logoru ima živežnih namirnica.

— Znam, čak i dobrih. Ali, odjahat ćemo ravno u grad, Clume. I, izdržat ćemo.

Clum je neprekidno gledao preko ramena, tražio mogućnost za bijeg, ali nje nije bilo. Sean je odlučio da odvede mladića u zatvor u Idaho Fallsu. Bio je uvjeren da je novac negdje u blizini. A sve ostalo će, možda, otkriti ako ga posluži sreća.

Mrak se uvukao u grad. Posljednje danje svjetlo nestalo je u prostranstvu prerije i kuće utonuše u noć.

Na ulici se i opet okupila svjetina, a netko je rekao kako bi stolar napokon trebalo da napravi vješala...

Sjedeći ispruženih nogu za pisaćim stolom, Sean je više razmišljao o tome kako bi napokon morao spavati, nego o bilo čemu drugome.

Mirovni sudac i poštanski službenik još su pored šerifa. Zatvorenik leži na drvenom ležaju, ruku prekrivenih ispod glave.

— Na putu u logor, a ni kasnije, nije izgubio ni jednu jedinu minutu — objasni Sean. — Nije se nigdje zaustavio, niti htio nešto uzeti.

— Skriveni plijen? — zapita vlasnik saluna i mirovni sudac.

— Da, na nj mislim. Nestao je. Baš kao i Parrishov konj.

— Točno, konj! — uzvikne vlasnik saluna. — Morate, bez obzira na okolnosti, pronaći konja!

— Hoću, ali ne danas. Jednom moram i spavati, Meeker, a mislim da će to biti noćas.

Poštanski službenik otvori usta da bi se pobunio, ali mirovni sudac klimne.

— Svatko mora i spavati — reče. — Može li Holm i noćas biti ovdje?

Sean pogleda prozorčić s rešetkama gore u ćeliji na kojem je mlađić, navodno, našao kolt.

— Netko mora stražariti i iza kuće. Možda bi trebalo opkoliti čitavu zgradu.

Vlasnik saluna se ogleda i nejasno zamijeti ljude na cesti.

— Da, možda bi ih bilo bolje zaposliti. Da ne stoje samo unaokolo, željni krvi!

Meeker priđe vratima i otvori ih.

Sean ustane, zaobiđe pisaći stol, pa i on izađe.

— Stolar će sada načiniti vješala! — vikne kovač — a mi ćemo izabrati porotu i suditi mu.

Sean stane pokraj mirovnog suca.

— Sada me saslušajte — progovori najmirnije što je mogao. — Teksašanina opet imamo, ali ne znamo o njemu ništa više nego prije. Pronašli smo i Parrisha i možemo pretpostaviti da je novac negdje u blizini. Ne samo da bi bilo neljudski osuditi Wenzela a da njegova krivnja nije nedvojbeno dokazana, nego bi to bila i ludost. Jer, ima li on veze s time i zna li gdje je novac, nakon njegove smrti to ne bismo više doznali.

— Tako je! — odlučno se suglasi vlasnik saluna i mirovni sudac. — Zato ćete biti razumni.

— A ako ponovo pobjegne? — dovikne kovač.

— Načinit ćemo obruč oko šerifova ureda — predloži Meeker. — Kako bi onda mogao pobjeći? Tada mu nitko neće moći ni dodati revolver. Sada ćemo, dakle, izabrati deset muškaraca koji će preuzeti stražu do ponoći. Deset drugih će ih zamijeniti u drugoj polovici noći.

— I kako će to dugo trajati? — ljutito će kovač. — Možda vječnost, šerife?

— I ja se moram jednom naspavati, a onda ću tražiti dalje — odgovori Sean. — Sudac i poštanski

agent će sutra pokušati nešto izvući iz Teksašanina. I vi svi možete pomoći, držeći oči otvorene. Revolver prokrijumčaren u ćeliju nije pao s neba. Netko ga je donio. Pripazite na to!

— No, dobro, dajemo vam još nekoliko dana — izjavi kovač. — Ali upamtite: nas ne možete vući za nos!

— Znamo da želite nekoga objesiti — reče Dillon.

Okupljeni ljudi najprije ga osupnuto pogledaše, a onda se razbjesne.

— No da, to je ono što vas tjera! — oštro poviče Sean. — Inače vam se ne bi tako žurilo. Budete li pazili, nećete ostati bez njega. Ili nemate povjerenja sami u sebe?

Neočekivani izazov bio je gotovo kao udarac i svi prisutni postiđeno umuknuše.

Sean siđe s nogostupa i prijeđe kolnik. Nitko ga nije zaustavio, iako je u prolazu doticao sugrađane.

Ušavši u salun, ugleda Nelly kako za tezgom sama pije viski.

— No, napokon si došao.

— Onoga čega je u ovom gnijezdu bilo premalo sada je previše.

— I meni se čini.

Stao je kraj nje. Nelly mu napuni čašu viskijem i upita:

— Jesi li i gladan?

— I te kako!

Nelly ode u kuhinju. Sean uzme čašu i krene prema stražnjem dijelu tezge, sve dok nije mogao pogledati u otvorenu kuhinju.

Djevojka je klečala kraj štednjaka i puhala u žeravicu na koju je stavila drva. Kad se uspravila i po-

gledala ga, licem joj klizne smijeshak.

— Kako ćeš dugo ostati?

— Do zore.

— Vjeruješ da bi mogao još nešto naći?

— Uvijek sam nešto našao. Zašto ne bih i ovaj put?

U štednjaku zaplamsa vatra. Nelly izvadi iz starog ormara tavu i stavi je na štednjak.

— Odrezak?

— Ne mari ako budu i dva.

Djevojka se nasmiješi.

Sean iskapi piće i uštrca u čašu sodu.

Nelly se vrati iz kuhinje, nasloni nasuprot njemu o tezgju i upita:

— Ali prekonoć ćeš ostati ovdje? Do svanuća...?

— Da, već sam ti rekao... Nelly, možeš li zamisliti nekog tko bi prokrijumčario revolver u ćeliju?

— Sve sam to čula, Seane, ali ništa ne razumijem. Ovdje ne postoji nitko tko bi želio da Teksašanin pobjegne. On im je jedini dopao ruku, a žarko žele nekoga poslati u smrt. To jedva čekaju.

— Usprkos tome, postoji netko tko misli drugačije. No, da, možda još nešto otkrijem.

Na štednjaku zacvrči mast u tavi i Nelly ode u kuhinju.

Sean popije gutljaj sode. Začute kako vani, ispred njegova ureda mirovni sudac nešto govori, a kovač se ljuti. Kao da je kovač predvodio nezadovoljnike i nastojao ih što jače razjariti. Zašto?

— o —

Neko je vrijeme besciljno jahao. ne znajući gdje bi mogao naći konja ili novac. Odjednom ugleda Brunsovu farmu i odjaše tamo.

Sjedeći na klupi pred kućom, Selma Bruns odmakne s lica razbarušenu kosu.

Dillon zaustavi konja i sjaše.

— Dobar dan, gospođo.

— Dobar dan — mrzovoljno uzvratila žena.

— Je li vam muž kod kuće?

— Uskoro će doći. Što želite?

— Jeste li negdje u blizini vidjeli osedlanog konja?

— Nisam. — Žena odmahne glavom.

Uto se iz polja s kukuruzom pojavio farmer. Lice mu je bilo puno bora, krajevi usana spušteni.

— Još nema kiše, šerife — požali se.

— Da, nema.

— Onda ove godine neće biti ni žetve — objasni žena. — Nadaймо se u iduću godinu, Brice.

— Ta prokleta zemlja! — promrmlja farmer. — Jednom izraсте toliko da uopće ne znamo kamo bismo s urodom, drugi put možemo umrijeti od gladi.

— Šerif traži nekog osedlanog konja — žena će.

Bruns podigne glavu.

Pronašli smo Parrisha mrtvog u brdima, ali ni traga njegovu konju ni novcu.

— Ovdje se nije pojavio ni ma kakav konj, šerife. Da se tu zatekao neki konj, morao bi doći i do vode, možda čak i do obora. Ali nismo vidjeli ni ma kakvog konja. Zar doista neće biti kiše, šerife?

— Kako bih ja to znao, Bruns? Možete mi vjerovati da vam želim kišu... vama i svim ostalim farmerima. Napokon, ona je važna i za nas u gradu. Ako se živežne namirnice

nabavljaju iz daleka, prokleta su skupe.

Žena uzdahne.

— Šerif je u pravu, Brice. Svi mi potežemo isto užu, ali nitko ne može izazvati kišu.

Dillon se vine u sedlo.

— Jeste li već pitali Laughama i ostale? — zapitala žena.

— Ne. Ovamo sam, zapravo, navratio slučajno. Mnogo vam hvala i oprostite što sam vam smetao. — Sean dodirne obod šešira i odjaše pokraj obora, uz planine, prema istoku.

Sunce se diglo dlan iznad stijena i planinske šume Salt River Rangeja i zasljepljivalo Seana. Dolje je bila šuma, jedna jedina crna stijena u kojoj nije mogao išta raspoznati.

Udaljivši se otprilike pola sata od farmerske kuće, stigavši oko tri stotine jardi bliže šumi, Sean začuje pucanj. Ugledao je vatreni plamen i čuo zvižduk metka.

Konj se propne i zarže. Sean trgne pušku iz navlake, otkoči i opali. Natjerao je konja u kas i pojurio prema šumi.

Ponovo pucanj. Metak okrzne konja. Životinja je tako skočila da je Sean odletio kroz zrak. Pao je na zemlju, otkotrljao i ostao ležati. Dašćući, konj u luku otkaše dio puta prema jugu prije nego je usporio.

Sean opali prema rubu šume. Iako je raspoznavao samo crnu stijen. No, na puščanu vatru nije uslijedio odgovor.

Pričeka da utihne jeka, što se u novim zvučnim valovima širila iz tame, a onda oslušne. Začuje topot. pa skoči i potrči za konjem koji je pobjegao gotovo pola milje.

Zviždao je i zvao životinju, ali ona se nije obazirala na nj. Teško dišući, naposljetku stigne do njega, gurne pušku u navlaku, popne se u sedlo i odjaše prema mjestu odakle je pucano.

Uz rub šume ležalo je nekoliko blistavih čahura. Ovdje je netko stajao. Trag kopita vodio je u šumu.

Sean je polagano jahao, promatrao trag, zaštapivao i podizao glavu kako bi se osigurao od iznenađenja.

Topot je u međuvremenu utihnuo, kao i pucketanje suhih grančica.

Nije vidio ni žive duše, no ipak ostade vrlo oprezan. S najvećom je pažnjom slijedio trag kako ga ne bi zamijenio s nekim drugim što bi mogao iskrsnuti na putu.

Trag je vodio strminom prema jugozapadu. Sean ga je slijedio, sve dok nije stigao do zaravanka.

Tada opet nevidljivi opali. Metak pogodi stablo pokraj Seana i otkine mu koru. Granje se zanjihalo. Pokraj jednog drveta pojavio se dim od baruta.

Sean je neko vrijeme morao smirivati konja. Kad ga je napokon mogao potjerati, ugleda neku spodobu, potegne revolver iz opasača, pojuri kroz šumu i opali.

Ali, jahač pojuri udesno i nestane u gustom grmlju. Sean je uspio vidjeti samo njegovu sjenu. Htjede naglo okrenuti životinju, ali konj ga nije mogao tako brzo poslušati. Pri okretu udari o neko stablo, koje pritisne šerifovu nogu. Sean osjeti paklensku bol i prekune.

Grmlje iza jahača opet se skupilo. Topot se udaljavao.

Bol bijaše tako snažna da je onesposobila Seana da natjera konja u kas.

Slutio je da će mu lupež i opet pobjeći. Ta spoznaja promijenila sve njegove osjećaje. Bol kao da je iz minute u minutu popuštala.

— Naprijed! — Sean pljesne konja po vratu i podbode ga.

Životinja zarže i skoči preko grmlja u šumu. Sean nije ništa vidio pred sobom.

Tada zauzda životinju i pogleda tlo. Ovdje nije bilo tragova. Jahao je ulijevo, tada udesno, i onda opet dalje ulijevo. Kad je naposljetku pronašao tragove, nestade nade da će uloviti tog nitkova.

No, sada je spoznao da postoji netko tko je u lovu za njim i netko tko je Clumu Wenzelu dodao revolver. Možda je razlog isti, možda nije. Ali, ako uopće riješi zagonetku iščezlih dolara, onda će to biti negdje ovdje u blizini.

Slijedio je tragove iz šume. Malo dalje ih je ponovo ugledao, a tada su to bile tek ogrebotine na kamenju koje su svjedočile da je lupež ovuda projahao. Ali, ni to nije bilo sigurno.

Planinski predjel s gustom šumom što se podizala uvis bio je vrlo pogodno mjesto za napad. Ovdje je svatko mogao temeljito izbrisati svoje tragove.

I tada Seanu Dillonu padne još nešto na um: podli se lupež uznemirio i postao nesiguran zato što je, usprkos maloj udaljenosti, nekoliko puta promašio.

— o —

Dolina bješe ispunjena tišinom. Sunčane zrake pozlaćivale su stije-

ne i drvenjaru i od vjetra nakrivljeni prazni obor u svoj njihovoj gruboj ružnoći.

Sean projaše ovduda, s puškom spremnom da opali.

Zaustavi se pokraj drvenjare i pogleda u tamu. Sjaše, pusti uzde da padnu na tlo i uđe u drvenjaru.

U prostoriji nije bilo nikoga.

Pretražio je drvenjaru od jednog do drugog kraja, pregledao sve zakutke, pogledao ispod ležaja i pobacao pokrivače na pod.

Nije pronašao ni jedan jedini dolar.

Gotovo je potpuno uvjeren da ga mladi Teksašanin nije prevario. Napokon, i previše je bio uplašen pogledavši leš u klancu. I Wenzela je, kao i njega samoga, iznenadilo kad su odjednom pronašli Parrisha.

Dillon je ipak još nešto ovdje tražio... ovdje gdje je najprije i naposljetku morao teretiti Teksašanina. Ali, nagoni je osjećao da ovdje mora nešto naći. Taj isti osjećaj već ga je naveo da ovdje potraži Wenzela i nije ga razočarao. Sada je opet tako. Iziđe iz drvenjare i ogleda se po dolini. Onda ode do kamene stijene i pretraži procjepe i šupljine iza obora. Zatim pođe na drugu stranu i ugleda kako iz grma strši stremen. Sunčana je zraka pala na njega i njegov je metalni završetak blistao.

Sean se iznenadi što ga je tek sada zamijetio. Puškom razgrne granje i ugleda čitavo sedlo kojem je pripadao stremen. Ležalo je kao bačeno u grmlje, čije su suhe grančice djelomično popucale.

Sean izvuče iz grmlja sedlo i stremen.

Na sedlu nisu visjele bisage. Uz njega je bila čvrsto prišivena mala kožna torba, ali u njoj se krilo samo nekoliko metaka. Dillon ih pogleda i pusti da padnu. Odgurne sedlo i počne dalje tražiti u grmlju. Ali, nije više ništa našao.

— o —

Stojeći kraj zdenca, Dale Laugham pruži šerifu punu kutlaču vode, koju je upravo izvadio iz vedra na rubu zida.

— Hvala.

Sean se napije svježe hladne vode, koja mu je prijala, pa vrati kutlaču Laughamu.

— Ako ne bude žetve, napustit ću zemlju — reče Laugham. — Još sam u dobi kada se može početi iznova.

— Tako? A ja sam mislio da ćete vječno ostati ovdje.

— Odustajem od nečega čim postane besmisleno. Obrađivanje polja je ovdje besmisleno. Nije nam ništa donijelo, šerife.

Sean pogleda prema kući, gdje je maločas na prozoru zamijetio Indijanku. Sada je nestala.

— A sedlo? — zapita farmera, pokazujući svoga konja na kojeg je objesio i drugo sedlo.

Farmer priđe konju i pogleda sedlo.

— Bi li moglo biti Parrishevo? — zapita Sean.

— Ne znam. Možda. Zapitajte Wenzela. On to zacijelo zna bolje od mene. Novac nemate?

— Ne. Sada je sve ovdje, ali novac nedostaje.

— Tko zna gdje ga je sakrio.

— Wenzel?

— A tko drugi?

— Danas je netko pucao u mene, gospodine Laugham.

— U planinama?

— Da. No, to nije mogao biti Wenzel, jer on sjedi u zatvoru u Idaho Fallsu i vlastitom voljom više neće izići odande. Prema tome, još su nečiji prsti u toj igri.

— Tako?

— Da. Budem li ja isključen iz igre, s mladim će Teksašaninom biti brzo završeno. Većinu ljudi i ne zanima novac, jer neće baš ništa imati od njega. Oni bi radije vješala. Njima bi smetalo moje dugotrajno traganje.

— Možda biste morali tražiti u gradu. Možda tamo nađete momka koji vas je čekao u zasjedi.

Sean i opet pogleda kuću. Ali, Indijanka se više nije pokazala.

— Uostalom, i ja ću u grad — nastavi farmer. — Opet sam nešto zaboravio. Takva priča zaokupi čovjeka više nego bi i mislio. A ipak, ni ja ne bih ništa od nje imao. Poštanski mi novac može biti sasvim ravnodušan.

— Zašto ste tako otrovno raspoloženi, Laugham?

Farmer promrmlja neku psovku. Pogleda kuću i reče:

— Znaite, sve mi ovo već dugo ne odgovara. Na primjer, Indijanci. Učinio sam jednom uslugu Crnom orlu i on mi je poklonio djevojku. Nisam uopće želio Yakinu. I onda ta suša. Čovjek tegli pola godine i što se dogodi? Nema kiše.

— Sada moram dalje. — Sean se vine na konja. — Hvala za vodu.

— Nema na čemu, šerife. Nisam vam htio dosadivati.

— Niste mi dosadivali, ali ja vam ne mogu pomoći ako vam Indijanci

donose previše darova. Uostalom, u gradu se priča kako neki farmer, zbog okolnosti pod kojima živi, vrlo rijetko dođe do tako lijepe djevojke.

— Ali Yakina živi u mene poput moje kćeri, šerife!. Oženio bih se kad bi to bilo moguće. Ali tada biste čuli što bi naš mirovni sudac na to rekao!

— Vidjet ćemo se u gradu!

Sean takne obod šešira i odjaše. Brbljanje ovog čovjeka išlo mu je na živce. Nije shvaćao zašto Laugham govori protiv te djevojke iz plemena Dakota, a još ju je prije nekoliko dana zdušno branio od onih lupeža iz planina.

Gurne drugo sedlo dalje na konjev vrat i tada se osvrne prema farmi. Ali, Laugham nije sedlao konja. Možda će poći u grad s kolima i s Yakinom?

Farmer je ušao u kuću, ali tada je ponovo izišao s Indijankom.

Dillon nije za to više mario.

— o —

— Ovo je, dakle, Parrishevo sedlo? — zapita mirovni sudac.

— Da.

Clum Wenzel, koji je stajao kraj rešetke, pogledao je sedlo.

Sean je sjedio za pisaćim stolom. Osim njega, Meekera i poštanskog službenika u prostoriji je bio i kovač. Vrata su bila otvorena, tako da su i ljudi na ulici mogli ponešto čuti.

Meeker se oslonio o pisaći stol.

— Sada ću ja ispričati tebi, Wenzele, kako je bilo! Vrebao si Parris-ha i pucao u njega. On se survao u klanac. Tada si se vratio, sakrio konja i htio još nešto uzeti iz drve-

njare. Trčao si do drvenjare, jer si se bojao da će progonitelji ubrzo stići. Vjerujem ti da nisi sudjelovao pri napadu. Zato si se osvetio Parrishu! A vjerovao si kako će svi znati da nisi sudjelovao u tome. Morao si, dakle, samo sakriti konja, sedlo i novac. Ali, tamo je bio šerif. Uhvatio te je, uhapsio i doveo ova-
mo. I opet si pobjegao, uzeo konja i odjahao u logor. Tamo si skinuo sedlo s konja i otjerao ga. Tada je i opet došao šerif, a ti si dospio samo baciti sedlo u grmlje. Tako je bilo!

— A novac? — zapita Sean dok je Clum samo promatrao mirovnog suca.

— Što? — Meeker se okrene.

— No da, sve ste odlično rastumačili, ali niste rekli ni gdje je sakrio novac ni tko mu je dao revolver!

Meeker malo razmisli, pogleda poštanskog službenika, koji je isto tako razmišljao, a onda protrlja nos.

— A tko je danas pucao u mene? — Sean ustane. — Nešto ću vam reći: netko drugi ima prste u toj igri. Taj želi uništiti Wenzela, isključiti mene i sasvim mirno nestati s novcem.

— Nestati?

— Pa, možda želi i ostati ovdje. Napokon, tko od vas zna što onaj drugi ima? Ali, to je malo nevjerovatno.

— Nestati — zamišljeno izgovori Meeker. — Tko želi nestati odavde?

Sean pogleda mirovnog suca i sjeti se Laughama. Farmer je bio jedini koji je ovako nešto rekao.

— Je li danas netko napustio grad u smjeru istoka?

— Ne, koliko ja znam. — Meeker odmahne glavom. — Nitko odavde nije vas čekao u zasjedi, šerife.

— A što će sada biti? — zapita kovač. — Stolar je završio vješala. Mora ih samo još postaviti.

Vlasnik saluna se naglo okrene.

— Kaži, zar nas ti ne slušaš? — ljutito zapita.

— On ne želi slušati, želi jedino imati osuđenika koga može objesiti — prezirno objasni Sean. Prođe pokraj tri čovjeka i izađe iz ureda.

Kola farmera Laughama polagano se dokotrljaše u grad. Laugham i mlada Indijanka sjedili su jedno pokraj drugoga na kočijaškom sjedalu.

Yakina je uprla pogled u svoje ruke. I Laugham se ponašao što je moguće neupadljivije; nije pucketao bičem i puštao je konja da ide vrlo polako.

Sean se ljutio što jutros nije pogledao u Laughamovu oboru jesu li svi konji odmoreni ili je jedan od njih već jutros rano dugo trčao.

Promatrajući farmera, odjednom mu se njegova sumnja učini besmislenom. Laugham se potukao s onim lupežima iz planine. Prema tome, jedva bi s njima napao poštanskog jahača, nije o tome mogao ništa znati, a isto bi se tako jedva moglo pretpostaviti da je čekao Parrisha u planinama iznad Blanca.

Kola se otkotrljaše dalje.

Gomila nije ni marila za njih. Samo neka žena glasno dobacila:

— Opet je ovdje! Kako ćemo još dugo promatrati kako Indijanci ulaze u naš grad i izlaze iz njega kao da su ovdje kod kuće!

Sean siđe s nogostupa od dasaka i ode u salon.

Nekoliko je muškaraca stajalo kraj prozora i gledalo na ulicu. Nelly ulije Seanu viski. On joj priđe, uzme čašu i iskapi je. Međutim, promatrajući Nelly, zamijeti farmera.

— Bio je u gradu i onog dana kada je Clum Wenzel navodno, dobio revolver — promrmlja. Protrlja obraze i osjeti čekinjne, jer se već nekoliko dana nije brijač.

— Što kažeš, Šeane?

— Ništa.

— Ali upravo si nešto rekao.

Nije odgovorio.

Kola se vrate i zaustave pred salunom.

Farmer siđe, a Yakina ostane, spuštene glave, sjediti na kočijaškom sjedalu. Laugham zaobiđe kola.

— Postupa s njome kao sa životinjom — reče Nelly. — Ona mu se sviđa, draga mu je, a ipak se stidi doći Meekeru i zahtijevati da ih vjenča.

— Zar bi Meeker to učinio?

— Nigdje ne piše da bi se smio usprotiviti — objasni Nelly. — Zar nisi znao?

— Nikad nisam brinuo o tome.

— Mogu zamisliti — podrugljivo će Nelly.

Farmer uđe u salun, gurne šešir na zatiljak i prstima zabubnja po tezgi.

— Viski! Gdje je gostioničar?

— Nema vremena! — Nelly ode iza tezge i ulije farmeru viski.

— No, je li momak u zatvoru prepoznao sedlo?

— Da.

— Sada, dakle, imate sve što je potrebno.

— Još mnogo toga manjka.

Laugham posegne za čašom.

— Kako?

— Nedostaje mi novac, čovjek koji me je čekao u zasjedi i osoba koja je Wenzelu dodala revolver, gospodine Laugham. A to je mnogo.

— Za to će se zacijelo naći neko rješenje, šerife. — Farmer popije gutljaj viskija.

— Da, i ja vjerujem.

— To je za sve nas sramota! — vikne vani neka žena.

Na ulici, iza farmerovih kola, okupile su se žene.

Laugham pogleda kroz otvorena vrata.

— Ovo je loše. A nikada i neće biti mira. Zašto je Crni orao baš meni poklonio djevojku?

— Oduvijek mi se činilo da ste vrlo naklonjeni djevojci, gospodine Laugham — reče Nelly.

— Oh, besmislica!

— Ali prije nekoliko dana doživjeli ste zbog nje velike neprilike. A da vam šerif nije pomogao, loše biste se proveli... znate i sami.

— Što da učinim?

— Većina muškaraca ovdje bila bi sretna ako bi dobila tako lijepu djevojku — odgovori Nelly otčepljujući bocu. — A još prije nekoliko dana bili ste i vi.

Sean osjeti kako Nelly odjednom slijedi tijek njegovih misli ili je bar nesvjesno posumnjala isto što i on. Laughamovo se ponašanje promijenilo, barem prema mladoj Indijanki. Možda zato što je sad imao novac, pa želi otići odavde i nada se da će novcem dobiti bilo koju bijelu djevojku.

— Neka s njome nestane iz grada i nikada se više ne pojavi ovdje! — poviče žena piskutava glasa.

— Bolje je da odete — reče Nelly. — I za Yakinu, gospodine Laugham.

— Da, da.

Laugham baci dolar na stol i pričekala dok mu Nelly vrati sitniš. Strpa ga u džep, pogleda još jednom Seana i reče:

— Momak vas je uspio nasamari-
ti, šerife. Samo čeka da nitko više o
tome ne misli i tada će pokupiti
lovu.

— A ja, pak, mislim da je netko
bacio sedlo u grmlje kako bi naveo
sumnju na njega.

— Što?!

Na farmerovu se čelu pojavi bora
zbog koje je djelovao mnogo stari-
je.

— Dobro ste me shvatili. — Sean
se nasmiješi. — Tvrdoglav sam,
Laugham. A to zna i momak koji
me jutros htio ubiti.

— No, vi to morate znati, to vam
je zanat.

Laugham se okrene i izide na uli-
cu, gdje se izdere na okupljene
žene. Tada se popne na sjedalo i
zapucketa bičem, kola se otkotrlja-
še odavde.

Sean iskapi piće. Odluči da s Nel-
ly porazgovara o svojoj sumnji čim
mu se za to pruži prilika. Nitko to
ne smije čuti, kako ne bi počeo
novi lov prije nego što to ne bude
više samo sumnja.

Na suprotnoj strani ulice, ispred
šerifova ureda još su bili okupljeni
mještani.

Stolar se odmakne od prozora i
pride tezgji.

— Ako se danas ne dogodi ništa
odlučujuće, Teksašanin će biti obje-
šen, šerife. Teksašani ionako nisu
omiljeni ovdje, na sjeveroistoku.

— Danas se neće ništa više dogo-
diti. Potrebno mi je još vremena.

— Mislim da vas je ipak nasama-
rio, kao što je rekao i Laugham.

— Tako?

Stolar klimne.

— Uvjeren sam u to, a i svi osta-
li. Mladić misli da ćete tako dugo
razgovarati s nama dok svi ne pov-
jerujemo u njegovu nedužnost. Sve
dok se ne bude mogao kao slobodan
čovjek odšetati iz grada, a krađa
konja bude zaboravljena. Sve dok
nitko više ne bude mislio na to
kako je taj prokleti lupež ubio dva
starca.

— Možda se ipak varate — mirno
odgovori Sean.

— o —

Popodne je stolar, uz pomoć dva
čovjeka, počeo postavljati vješala is-
pred saluna.

Bili su to visoki nogari od snaž-
nih greda, od kojih su dvije stajale
uspravno, a jedna poprijeko. Dolje
je bilo podnožje visoko tri stope, a
na njemu se nalazio poklopac.

Sean je promatrao pripreme s
prozora Nellyne sobe, iznad vješala.

Sunce zalazi, blistavo večernje cr-
venilo postaje sve tamnije.

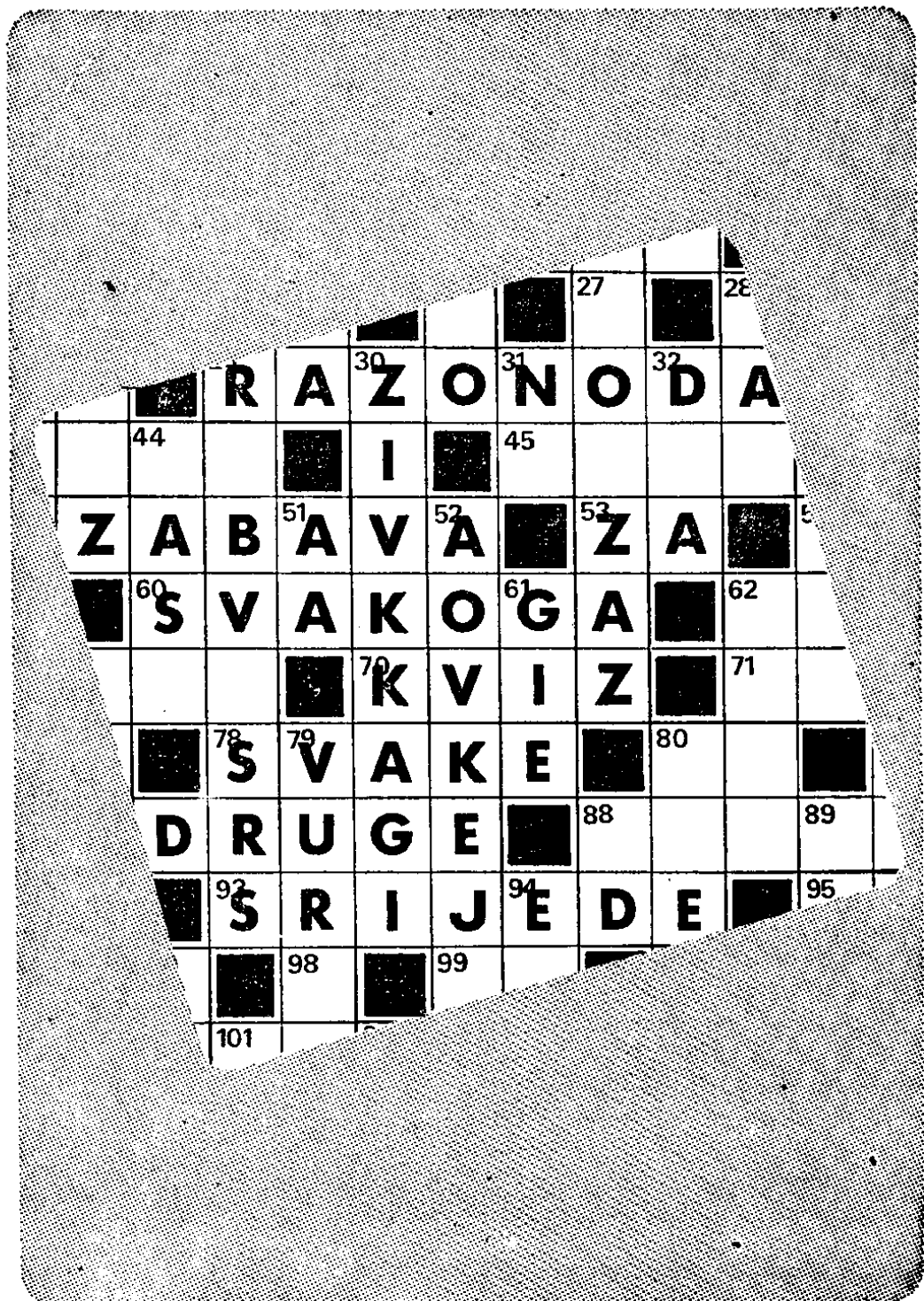
Na ulici je okupljeno mnogo lju-
di.

— Oni će ga objesiti, to je sigurno —
reče djevojka. — Ovo je po-
put pijanstva. Više ih ni Meester ne
može obuzdati.

— Neće ni pokušati.

— A ti?

Sean se okrene i pogleda je.

— Što misliš, Nelly, što je sa mnom?

— Ni ti nećeš ništa učiniti.

— Pa što da uradim? Da trčim unaokolo i tražim momka koji me pokušao ubiti i koji je stavio Wenzelu revolver na prozorsku dasku?

— A što drugo?

— To je besmisleno.

Sean se odmakne od prozora, sjedne na stolicu kraj zida i ispruži noge.

Nelly sjedne na krevet.

— Sumnjaš u Laughama. Shvati-la sam što si rekao.

— Tako!

— Da. A to bi moglo biti točno. Mogao te je jutros vrebati i vidjeti kad si odjahao Brunsovima. A on je bio ovdje kad je Wenzel, navodno, našao revolver; Laugham ga je mogao staviti na prozorsku dasku. Ali, kako je farmer doznao da će lupeži iz planina napasti poštanskog jahača? Zar je uopće znao za prijevoz novca?

— Nemam pojma, Nelly. Možda o svemu tome i nije ništa znao. — Sean je naslonio glavu o zid i razmišljao.

— Prema tome, on ne dolazi u obzir.

— Nije baš tako.

Ona ga upitno pogleda.

Stolar izreče neku zapovijed. Začuje se zakucavanje dasaka.

— U zoru će ga objesiti — promrmlja Nelly. — I bez rasprave, vidjet ćeš!

Sean ne odgovori.

Djevojka ustane, dođe do njega i klekne.

— Kako bi Laugham mogao doznati za napad? Za to ne postoji nikakvo objašnjenje.

— Možda ipak.

— A to bi bilo?

— Možda je poštanski jahač ranio Parrisha.

— I onda?

— Možda je još uspio uzeti novac i spremi ga na svoga konja. Tako je moglo biti!

— Štošta je moglo biti, pa i to.

— Vidiš li! Tada je mogao odjahati, ali možda je bio onesviješten i nije uopće znao kojim putem jaše. Mogao je odjahati u brda isto kao i na zapad ili na Laughamovu farmu. Nelly.

Djevojka se uspravi.

— Gospode, ovo je doista zamislivo! U tom slučaju ga je ubio Laugham!

— To čak i ne mora biti. Mogao je i umrijeti. Mogao je sve ispričati Laughamu a da toga nije bio ni svjestan, a tada je umro. Jasno i Laugham je mogao pomoći da se preseli na drugi svijet. U svakom slučaju, zamislivo je da je došao Laughamu.

— Ali, ti si ga našao u nekom klancu!

— Laugham ga je mogao tamo otpremiti... kad je saznao da sam s Wenzelom krenuo u grad, ili još kasnije. To igra samo sporednu ulogu. Možda je tek danas donio sedlo u logor lovaca na divlje konje. A mogao bi, zato što Yakina sve zna, pokušati djevojku odvesti natrag njezinom plemenu. Tada bi bio slobodan i siguran kako Yakina neće nikada ništa odati.

— Da, sve se ovo slaže jedno s drugim — prošaputa Nelly i odmakne se.

ŽIVOT

ljubavni
roman izlazi
svakog tjedna
(u utorak)
cijena
5 dinara

LASO

vestern roman
izlazi
svakog tjedna
(u petak)
cijena 5 dinara

TRAG

biblioteka
kriminalističkih
romana izlazi
svakih 14 dana
cijena 10 dinara

POPAJ

strip-zabavnik
izlazi svakih
14 dana
(u ponedjeljak)
cijena 5 dinara

SIRIUS

biblioteka
znanstvene
fantastike
izlazi svakog 5.
u mjesecu
cijena 10 dinara

ALAN FORD

super strip
izlazi
svakih 14 dana
(u srijedu)
cijena 6 dinara

TOM I JERRY

Vrtrep-strip
za djecu izlazi
svakih 14 dana
(u srijedu)
cijena 5 dinara

U sobu je već prodirala tama i progutala kuteve lijevo i desno od vrata.

— Ali, to nikada nećeš dokazati!

— Ako naprosto odjašem onamo i čitavu kuću i sve oko nje preokrenem na glavu?

— I, ako ništa ne nađeš?

— Tada ću imati »smolu«. No, pronađem li što, nikome neće ni pasti na um da zapita jesam li imao na to pravo, ili nisam. Nešto ću ti reći: pokušat ću prije nego ovi ljudi u zoru objese Teksašanina.

— Pri tome izlažeš opasnosti mnogo više od svog zaposlenja.

— Ja sam doveo mladića ovamo, pa ga moram i štititi. Čim se sasvim smrači, otići ću po konja. Tada to nitko neće ni zamijetiti.

— A ako vješala budu prije gotova?

Sean odmahne glavom.

— Noću ga neće objesiti.

IX

Sjahavši s konja, Sean Dillon se pješice približavao farmi. Od kuće je vidio samo svijetle mrlje prozora.

Ispred njega iskrсне obor. Odvede konja do ograde i tu ga čvrsto priveže. Tada krene dalje, odmakne sigurnosni prekidač bubnja i olabavi oružje za opasačem.

Stigavši do kraja obora nejasno ugleda životinje u njemu, a na drugoj strani ogradu. Pogled mu odluta do kuće. Iza prozora ugleda mladu Indijanku, pokraj zida. U njegovu vidokrugu iskrсне farmer.

Sean je namjeravao pretražiti kuću i okoliš u potrazi za nestalim dolarima, iako je znao da se izlaže velikoj opasnosti. Ako ništa ne pronađe, Laugham će se odmah pretvoriti u najuglednijeg čovjeka ovoga kraja.

Sean se odmakne od ograde i tiho potrči dvorištem. Izbjegavajući zrake svjetla što su padale kroz oba prozora, stigne do ugla drvenjare.

U dva skoka nađe se ispod prvog prozora. Baš kad se, zgrbljen, htio odmaknuti, začuje kroz tanki zid od dasaka djevojčin glas.

— Hoćeš me poslati natrag zato što sam ti na putu.

Sean zastane.

— Ja sam bijelac, Yakina, a ti crvenokožac, shvati napokon. Naša djeca ne bi nikada pripadala ni mojim ni tvojim ljudima!

— To te nikada nije zanimalo — prijezirno će Yakina. — Nikada nisi govorio o djeci koju bismo mogli imati. Nećeš me više zato što imaš mnogo novca i možeš kupiti bijele žene.

— Bijele se žene ne mogu kupiti, do vraga! — razljutio se farmer. — Koliko ti puta moram to objašnjavati?

— S mnogo se novca može kupiti sve od bijelih ljudi, čak i njihovu vlastitu dušu! — oštro poviče Yakina. — Promijenio si se otkako je umro onaj čovjek iz planina. Bojiš se da bih ja mogla odati da je novac u tebe! Da si odnio mrtvacu u planine, sedlo u logor lovaca na divlje konje i da si pucao u šerifa!

— Začepi usta, do vraga! Ako izgovoriš samo još jednu riječ, zadržat ću te! Odvest ću te natrag

Crnom orlu. Dobit ćeš lijepe darove od mene, Yakina! Prstenje i ogrlice!

— Mrzim te! — vikne Indijanka. — Mrzim te i prezirem! Isti si poput ostalih. Crni orao mora da je bio slijep kad te je pogledao!

— Sada zašuti, čuješ li!

Sean pogleda kroz prozor, Farmer je prišao djevojci, zgrabio je za ramena i zatresao.

Sean pođe dalje i gurne vrata. Ona se širom otvore i udare o zid. Svjetiljka zatreperi.

Djevojka je, blijeda, stajala kraj zida. Laugham je ispusti i naglo se okrene.

— Vi, šerife?!

Njegova je ruka bila otvorena iznad drška revolvera. I Sean je imao oružje uza se. Djevojka se odmakne, kao da se htjela zavući u kut.

— Što tražite usred noći na mojoj farmi? — promrsi Laugham.

— Na početku mi se vlastita sumnja činila ludom — reče Sean — ali što sam duže razmišljao, sve je više pristajalo sve zajedno.

— O čemu to govorite? — Laugham se sabrao.

— Najprije je to bila samo sitnica, Laugham. Zbog nedostatka kiše, Bruns je rekao da ne bi bilo žetve, ali njegova je žena kazala da će je onda biti iduće godine. Vi ste rekli da ćete otići. Bili ste jedini koji ste htjeli otići. A onaj tko ima mnogo novca mora odavde nestati kako bi mogao taj novac i trošiti. Da, to je bio početak.

— Vama u glavi nije nešto u redu, zar ne?

— Gdje je?

— Što, gdje je?

— Novac što ga je poštanski jahač nosio u Green River!

Laugham se doista posve sabrao i pri tome pravio najgluplje lice.

— Gdje ga je sakrio, Yakino? — zapita Dillon, ne gledajući pri tome mladu Indijanku.

Laughamove oči zasvjetlucaju. Usne mu se stisnu.

Vani se odjednom začuje fijuk naleta vjetra. Vrata se s treskom zalupe. S juga dopre grmljavina.

— Padat će kiša — reče Laugham i pogleda prema prozoru.

Sean je dopustio da mu skrene pažnju, ali još dok je okretao glavu, zamijeti kako Laugham izvlači kolt. Nagonski posegne za oružjem. Izvuče revolver i opali prije farme-ra.

Laugham krikne i ispusti oružje. Preko ruke mu poteče krv. Posrne i udari o zid.

— Donesi novac, Yakino! — oštro zapovjedi Sean.

Vjetar je glasno zavijao oko kuće. Munje sijevahu, grmjelo je, a kiša pljuštala niz drvenjaru.

Yakina priđe prastarom ormaru, izvuče ladicu, izvadi bisage i stavi ih na stol.

— Novac ga je promijenio, šerife. Vrlo naglo.

— Novac promijeni gotovo sve ljude, Yakino. Jači je od svega drugog na svijetu. Možemo li ići, Laugham?

— Kamo?

— U Idaho Falls.

— Tamo pripremate vješala, zar ne?

— Da.

— Ali ja nisam ubio onoga starca, niti sam ma što znao o napadu.

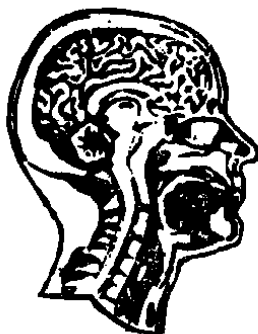
— To sve ispričaj sucu i poroti, Laugham. Moj je zadatak jedino da dopremim novac i čovjeka koji ga

o svemu
što
uzbudi je

fokus

je posjedovao. Nije na meni da ti sudim.

— o —

Yakina je zavila Laughamu ruku, ali do grada je krv probila zavoj.

Kiša je prestala. Zemlja se isparivala. U gradu se, pod svjetlom baklji, žustro radilo na vješalima. Ljudi, očito, i ne zamijetiše šerifa.

Sean je ujahao u grad s Laughamom između sebe i Indijanke.

Onda ga ugleda neka žena i vikne:

— Šerife! Odakle sada dolazite?

Nije odgovorio. Odjaha s blijedim farmerom i drhtavom Indijankom u središte grada.

Ljudi podignu baklje.

Sean zastane. Ugleda upitna lica, poštanskog službenika i kovača koji ostadoše bez riječi. Nelly je virila kroz prozor svoje sobe.

— Htjeli ste dobiti novac — reče Sean. — Evo ga!

Baci otrcanu torbu na cestu. Torba padne u lokvicu vode, koja štrcne uvis, i pri tom se otvori. Srebrnjaci se, blistajući pod svjetlom baklji, otkotrljaše unaokolo.

Gradom odjekne krik iznenađenja, a tada se svi netremice zagledaše u farmera.

— On ga je imao — objasni Sean. — Parrish je, teško ranjen, došao k njemu i tamo umro. A Laugham se više nije mogao odvojiti od novca. Mislim da ćemo sada pustiti Teksašanina na slobodu i dati mu konja da može odjahati kući.

— On ga je imao? — ne vjerujući zapita vlasnik saluna i mirovni sudac. — Ali, kako ste to otkrili šerife?

— To ću vam objasniti kasnije, Meeker. Najprije ćemo osloboditi Teksašanina, a onda moram odvesti Yakinu njezinu plemenu iza brda.

Nelly nestade s prozora i malo zatim dotrči iz saluna. Ali, ostane na rubu nogostupa.

— Izvedite Teksašanina! — zapovjedi mirovni sudac. Pogleda uvis vješala, a zatim sumnjičavo Laughama.

Farmer uvuče glavu.

— Nikoga nisam ubio, Meeker! On je umro!

— Gospodine Meeker... ako smijem moliti! — oštro promrsi mirovni sudac. — To ćemo sve čuti. Rasprava počinje u osam sati, gospodo!

— o —

Pola sata kasnije odjahaše Sean Dillon, Yakina i Teksašanin iz grada. Clum Wenzel otprati šerifa i djevojku još malo dalje, a onda zauzda konja i pruži Seanu ruku.

— Hvala, šerife. Noćas sam već nekoliko puta umro. Proklinjao sam vas i mrzio zbog toga, ali sada znam da ste htjeli samo pravdu.

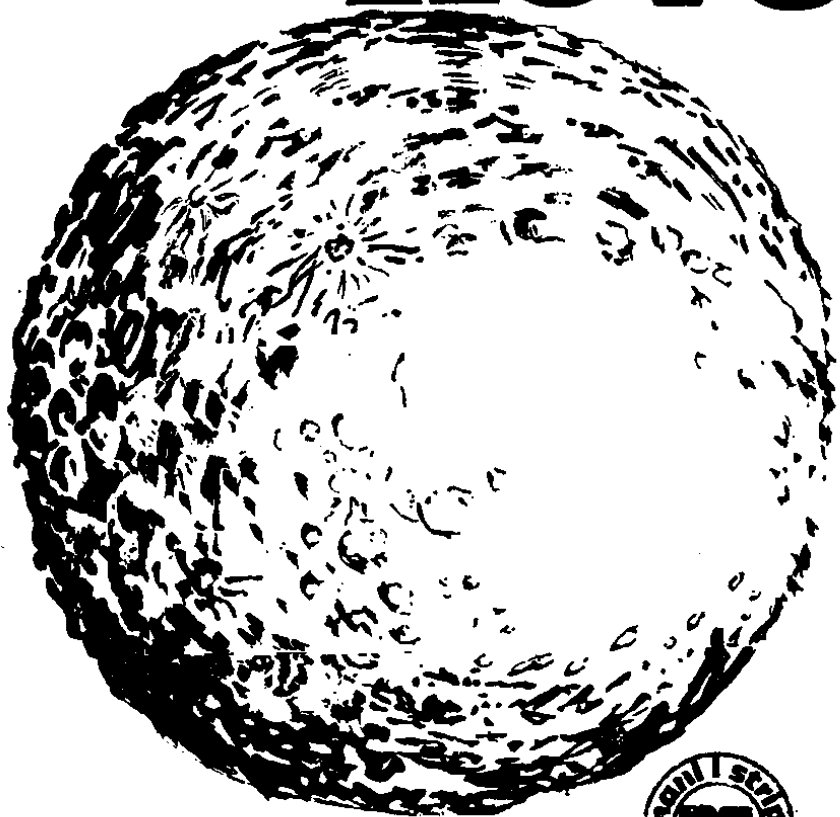
— Proganjali bi te sve dok te ne bi negdje ulovili, Clume, a tada možda uopće ne bi bilo važno što se nekoć dogodilo. Želim ti sve najbolje!

Oprostili su se i odjahali u raznim smjerovima.

Uskoro se Wenzela nije više moglo vidjeti u noći. A Sean je jahao s Yakinom prema brdima. Htio ju je odvesti njezinim ljudima, znajući da je to ispravno.

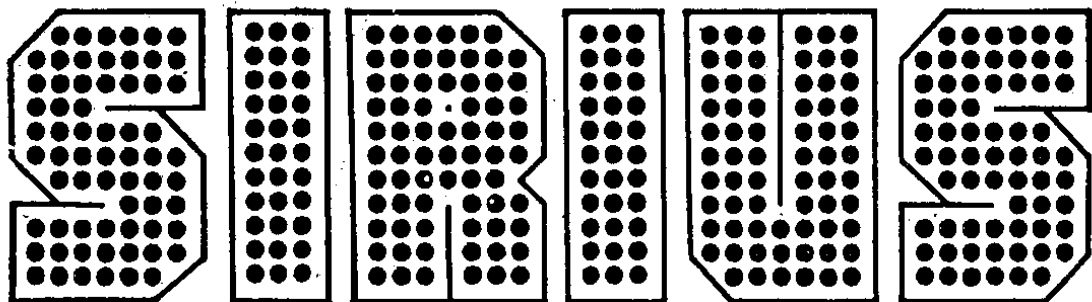
— Ako se bojiš mojih ljudi, mogu odjahati sama, šerife — reče Yakina nakon nekog vremena.

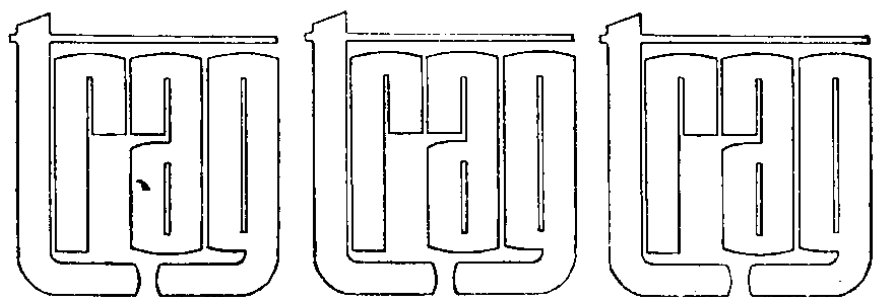
ново!

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

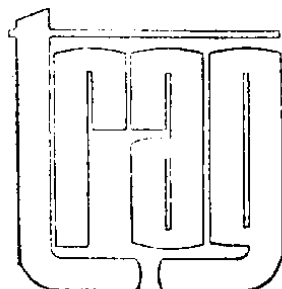
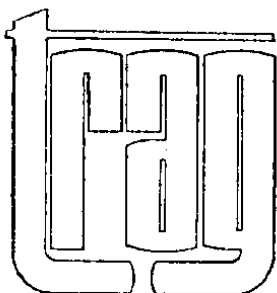
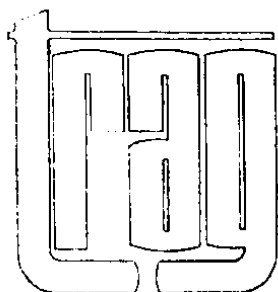
10d

TRAG
BIBLIOTEKA
KRIMINALISTIČKIH
ROMANA

Izlazi svakih 14 dana
(u ponedjeljak)
Cijena 10 dinara

— Zašto bih se bojao? Dolazim u dobroj namjeri i znam da će to Crni orao spoznati.

— Da, hoće. Nerado me je dao Laughamu.

— Što kažeš! — Sean se zagleda u nju. — Mislio sam...

— Lagao je. Spasio je u brdima Crnom orlu život i za to zahtijevao mene. Crni orao je moj brat.

— kraj —

VJESNIKOV

KVIZ

KAS

0 D 2 3. II

K V I Z

E X T R A

- P R I L O G

K V I Z A

1 6

S T R A N A

E N I G M A T S K E

Z A B A V E

V I S E

16 NOVIH STRANICA

12 SKANDINAVKIVISE

KRIMIPRIČAS PITANJEM

MATEMATIČKI TEST

ENIGMATSKI STRIP

NOVEŠAHRUBRIKE

POČETNIČKI POLIGON-

STRANICANOVIH SURADNIKA

KVIZ

EXTRA

ZNANJE

I ZABAVA!

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

137. Frank Gruber: JAHACI ZORE
138. Louis L'Amour: CONAGHER
139. G. F. Unger: TEKSASKI SILNIK
140. Louis L'Amour: UZARENA BRDA
141. G. F. Unger: ODMETNIK
142. Robert Ullman: SMRT PROKLETNICIMA
143. Louis L'Amour: ZAČARANI KRUG
144. H. S. Sharon: SIN OCAJNIKA
145. Louis L'Amour: ŽIVOT ZA ZLATO
146. Rey Haves: GRINGOSI UMIRU U CIZMAMA
147. Louis L'Amour: STAZA KIOWA
148. H. S. Sharon: USAMLIJENI OSVETNIK
149. Louis L'Amour: KILRONE
150. Frederick H. Christian: SUDDEN VRAĆA UDARAC
151. H. S. Sharon: PRERIJSKI VUCI
152. Matt Chisholm: BORBA ZA ŽIVOT
153. G. F. Unger: CRNE SJENE
154. Matt Chisholm: POTJERA KROZ PUSTINJU
155. H. S. Sharon: ZLAFO U KLANCU SMRTI
156. Louis L'Amour: PUTOVANJE NA ZAPAD
157. Matt Chisholm: McALISTEROVA OSVETA
158. Louis L'Amour: OSVETNIK
159. U. H. Wilken: KORACI U SMRT
160. Matt Chisholm: BORAC ZA MIR
161. G. F. Unger: PROGNAICI
162. Peter Dawson: ZAMKA SE ZATVARA
163. G. F. Unger: BRZI REVOLVERASI
164. G. F. Unger: »TIGRICA«
165. Louis L'Amour: POTJERA KROZ PUSTINJU
166. G. F. Unger: KLOPKA NA TOPOLINOM POTOKU
167. Louis L'Amour: KILLOE
168. G. F. Unger: POSLJEDNJI OBRACUN
169. G. F. Unger: ČOVJEK ZA DESET DOLARA
170. Frank Gruber: KUDRAVI VUK
171. G. F. Unger: TAJNA ZELENOG SLAPA
172. Louis L'Amour: IZ KLOPKE U ZASJEDU
173. G. F. Unger: VIŠE OD REVOLVERASA
174. Louis L'Amour: VATRENO KRSTENJE
175. G. F. Unger: STUPICA ZA VUKOVE
176. G. F. Unger: ODMETNIK IZ DAKOTE
177. Scott F. Scott: BORI SE ZA SVOJ ŽIVOT, ČOVJEČE!
178. G. F. Unger: RIDOKOSA KARTASICA
179. Louis L'Amour: BITKA ZA VISORAVAN
180. G. F. Unger: DVONOŽNI TIGAR
181. Louis L'Amour: KAZNA STIŽE
182. H. S. Sharon: OLUJA U PRERIJI
183. Frank Striker: OSAMLIJENI JAHAC
184. H. S. Sharon: TRI NITKOVA

U PRIPREMI:

185. Peter Dawson: KRV ZA ZEMLJU

[illegible]